

CIVILDIENESTA TIESAS SPRIEDUMS
(trešā palāta)
2007. gada 2. maijā *

“Terēdņi — Prasība — Prasība par zaudējumu atlīdzību — Izmeklēšana, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) — Atkārtota iecelšana amatā — Regula (EK) Nr. 1073/1999 — Lēmums 1999/396/EK, EOTK, *Euratom* — Pārkāpums — Kaitējums — Arodslimība — Civildienesta noteikumu 73. pantā paredzēto pabalstu ņemšana vērā”

Lieta F-23/05

par prasību, ko saskaņā ar EKL 236. pantu un EAEKL 152. pantu cēla

Jean-Louis Giraudy, bijušais Eiropas Kopienu Komisijas ierēdnis, ar dzīves vietu Parīzē (Francija), ko pārstāv D. Vualemo [*D. Voillemot*], advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv J. Kurals [*J. Currall*] un G. Beršeids [*G. Berscheid*], pārstāvji,

atbildētāju.

* Tiesvedības valoda — franču.

CIVILDIENESTA TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs P. Mahonijs [*P. Mahoney*] (referents), tiesneši H. Kanninens [*H. Kanninen*] un S. Žervazoni [*S. Gervasoni*],

sekretārs S. Boni [*S. Boni*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 11. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar prasības pieteikumu, kas Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 20. aprīlī, Žirodī [*Giraudy*] kungs prasa:
 - atcelt 2005. gada 21. februāra lēmumu, ar kuru tika noraidīta viņa 2004. gada 22. septembra sūdzība;
 - piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt viņam it kā nodarīto kaitējumu, kas novērtēts EUR 264 000 apmērā par materiālajiem zaudējumiem un EUR 500 000 apmērā par morālo kaitējumu.

Atbilstošās tiesību normas

A — Noteikumi, kas attiecas uz izmeklēšanu krāpšanas apkarošanas jomā

- 2 Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regulas (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) (OV L 136, 1. lpp.), 10. apsvērumā ir noteikts:

“tā kā šī izmeklēšana jāveic saskaņā ar Līgumu, un jo īpaši saskaņā ar Protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, ievērojot Civildienesta noteikumus un pārējo Eiropas Kopienų darbinieku nodarbināšanas kārtību [turpmāk šajā regulā — “Civildienesta noteikumi”] un pilnībā ievērojot cilvēktiesības un pamatbrīvības, īpaši taisnīguma principu, ievērojot iesaistīto personu tiesības izteikt savus uzskatus par faktiem, kas uz tām attiecas, un ievērojot principu, ka izmeklēšanas secinājumi var pamatoties vienīgi uz elementiem, kam ir pierādījumu vērtība; [..]”

- 3 Minētās regulas 4. panta, kura virsraksts ir “Iekšēja izmeklēšana”, 1. punkts ir formulēts šādi:

“Šīs regulas 1. pantā minētajās jomās [Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai] veic administratīvu izmeklēšanu iestādēs, organizācijās, birojos un aģentūrās [turpmāk šajā regulā — “iekšējā izmeklēšana”].

Šo iekšējo izmeklēšanu veic saskaņā ar Līgumu noteikumiem, jo īpaši saskaņā ar Protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, un atbilstīgi ievērojot Civildienesta noteikumus, saskaņā ar nosacījumiem un procedūrām, kas paredzētas šajā regulā un iestāžu, organizāciju, biroju un aģentūru pieņemtajos lēmumos. Iestādes savstarpēji apspriežas par noteikumiem, kas jāpieņem ar šādiem lēmumiem.”

- 4 Saskaņā ar minētās regulas 5. panta, kura virsraksts ir “Izmeklēšanas sākšana”, otro daļu:

“Iekšējo izmeklēšanu sāk ar [Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai] direktora lēmumu pēc viņa ierosmes vai pēc tās iestādes, organizācijas, biroja vai aģentūras lūguma, kurā jāveic izmeklēšana.”

- 5 Šīs pašas regulas 8. panta, kura virsraksts ir “Konfidencialitāte un datu aizsardzība”, 1. un 2. punkts ir formulēti šādi:

“1. Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta ārējā izmeklēšana, tajā iegūto informāciju aizsargā attiecīgi noteikumi.

2. Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta iekšējā izmeklēšana, tajā nodotā vai iegūtā informācija ir profesionāls noslēpums, un to aizsargā noteikumi, kas attiecas uz Eiropas Kopienų iestādēm.

Šādu informāciju var darīt zināmu tikai tām personām Eiropas Kopienų vai dalībvalstu iestādēs, kurām šī informācija jāzina amata pienākumu veikšanai, un to var izmantot tikai tam, lai novērstu krāpšanu, korupciju vai kādu citu nelikumīgu darbību.”

- 6 Komisijas 1999. gada 2. jūnija Lēmuma 1999/396/EK, EOTK, *Euratom* par noteikumiem iekšējās izmeklēšanas veikšanai sakarā ar krāpšanas, korupcijas un citu Kopienų interesēm kaitējošu prettiesisku darbību novēršanu 2. panta, kura virsraksts ir “Pienākums sniegt informāciju”, pirmajā un otrajā daļā ir noteikts:

“Ja Komisijas ierēdņa vai darbinieka rīcībā nonāk liecības, kas rada aizdomas par iespējamu krāpšanu, korupciju vai citādu prettiesisku darbību, kura kaitē Kopienų interesēm, vai par nopietniem gadījumiem sakarā ar amata pienākumu izpildi, kas varētu būt Kopienų ierēdņu vai darbinieku pienākumu nepildīšana,

kuras dēļ var saukt pie disciplināratbildības un, vajadzības gadījumā, pie kriminālatbildības, vai analoģu to pienākumu nepildīšana, kas ir Komisijas locekļiem vai Komisijas darbiniekiem, uz kuriem neattiecas Civildienesta noteikumi [vai pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība], šī persona tūlīt informē sava dienesta vadītāju vai ģenerāldirektoru, vai, ja uzskata par lietderīgu, Komisijas ģenerālsekretāru vai [Eiropas Biroju krāpšanas apkarošanai] nepastarpināti.

Komisijas ģenerālsekretārs, ģenerāldirektori un dienestu vadītāji tūlīt nodod [Eiropas Birojam krāpšanas apkarošanai] visas liecības, kas tiem kļuvušas zināmas un kas rada aizdomas par kādu pirmajā daļā minētu nelikumību.”

- 7 Lēmuma 1999/396 4. panta, kura virsraksts ir “Iesaistītās personas informēšana”, pirmajā daļā ir paredzēts:

“Ja ir konstatēta kāda Komisijas locekļa, ierēdņa vai cita darbinieka iespējama personiska saistība ar lietu, attiecīgā persona ātri jāinformē, ja vien tas nevar traucēt izmeklēšanu. Nekādā ziņā pēc izmeklēšanas pabeigšanas nedrīkst izdarīt secinājumus, kuros minēts kāda konkrēta Komisijas locekļa, ierēdņa vai cita darbinieka vārds, ja iesaistītajai personai nav dota iespēja paust savu viedokli par visiem faktiem, kas uz viņu attiecas.”

B — *Noteikumi par apdrošināšanu pret arodslimību risku*

- 8 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — “Civildienesta noteikumi”) 73. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka “ierēdņa risks saslimt ar profesionālajām slimībām un negadījumu risks ir apdrošināts no dienesta uzsākšanas datuma saskaņā ar Kopienu iestāžu kopēju vienošanos, apspriežoties ar Civildienesta noteikumu komiteju [...]”.

- 9 Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka [vispārējas] pastāvīgas invaliditātes gadījumā ierēdnis saņem tādu vienreizēju maksājumu, kas vienāds ar astoņkārtīgu viņa gada pamatalgu, ko aprēķina, pamatojoties uz mēneša saņemtās algas apmēru 12 mēnešus pirms nelaimes gadījuma.
- 10 Noteikumos par Eiropas Kopienu ierēdņu apdrošināšanu pret nelaimes gadījumu un arodslimību risku (turpmāk tekstā — “Noteikumi par apdrošināšanu”) saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu paredzēti gadījumi, kādos ierēdnis ir apdrošināts pret nelaimes gadījumu un arodslimību risku.
- 11 Noteikumu par apdrošināšanu 12. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, ja nelaimes gadījuma vai arodslimības rezultātā ierēdnis cieš no vispārējas pastāvīgas invaliditātes, viņam tiek izmaksāts vienreizējais maksājums, kas paredzēts Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunktā.
- 12 Noteikumu par apdrošināšanu 17. panta 2. punkta pirmajā un trešajā daļā ir noteikts, ka administrācija veic izmeklēšanu, lai iegūtu informāciju, kas nepieciešama, lai noteiktu slimības raksturu, tās rašanos saistībā ar profesionālo darbību, kā arī lai iegūtu informāciju par slimības apstākļiem. Izskatot ziņojumu pēc veiktās izmeklēšanas, iestādes norīkotais (-ie) ārsts (-i) ziņo par saviem secinājumiem, kā tas noteikts minēto noteikumu 19. pantā.
- 13 Saskaņā ar Noteikumu par apdrošināšanu 19. pantu lēmumus, ar kuriem atzīst slimību par arodslimību, pieņem iecelējinstiūcija saskaņā ar procedūru, kas aprakstīta šo noteikumu 21. pantā, pamatojoties uz iestādes norīkotā (-o) ārsta (-u) secinājumiem, un, ja ierēdnis to pieprasa, konsultējoties ar ārstu komisiju, kas minēta šo noteikumu 23. pantā.

C — Noteikumi par invaliditātes pensijām

- 14 Civildienesta noteikumu 78. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka ierēdnim ir tiesības uz invaliditātes pabalstu [vispārējas] pastāvīgas invaliditātes gadījumā, kas neļauj viņam veikt savus pienākumus atbilstoši amatam savā funkciju grupā. Šī paša panta ceturtajā un piektajā daļā cita starpā ir paredzēts, ka, ja invaliditāti ir izraisījusi arodslimība, invaliditātes pabalstam piemērojamās iemaksas pensiju programmā pilnā apmērā maksā no iestādes budžeta.

D — Civildienesta noteikumu vispārīgie noteikumi

- 15 Civildienesta noteikumu 7. panta 1. punkta pirmajā daļā atbilstoši redakcijai šīs lietas faktu rašanās brīdī ir paredzēts:

“Iecēlējinstītūcija, pieņemot lēmumu dienesta interesēs un neņemot vērā valsts piederību, katru ierēdni norīko, ieceļot vai pārceļot amatā savā kategorijā vai dienestā, kas atbilst ierēdņa pakāpei.”

- 16 Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā ir noteikts:

“Par jebkuru lēmumu, kas saistīts ar konkrētu personu un kas pieņemts saskaņā ar šiem Civildienesta noteikumiem, nekavējoties rakstveidā iepazīstina attiecīgo ierēdni. Jebkurā lēmumā, kas nelabvēlīgi ietekmē ierēdni, ir jānorāda iemesli, uz kuriem pamatojoties, tas pieņemts.”

- 17 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 62. panta pirmo un otro daļu:

“Saskaņā ar VII pielikumu un, ja vien nav paredzēts citādi, ierēdnim, kurš ir attiecīgi apstiprināts amatā, ir tiesības uz atalgojumu, kas atbilst viņa pakāpei un līmenim.

Ierēdnis nevar atteikties no savām tiesībām uz atalgojumu.”

Prāvas rašanās fakti

- 18 2002. gadā prasītājs, strādājot Preses un komunikāciju ģenerāldirektorātā (ĢD) par Komisijas pārstāvniecības Francijā, Parīzē vadītāju, bija A 3. pakāpes ierēdnis.
- 19 2000. gada otrajā semestrī Izglītības un kultūras ģenerāldirektorāta (ĢD) dienesti veica Aviņonas [*Avignon*] *Info-Point Europe* auditu, kuru pārvaldīja *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* [“Aviņonas un Voklīzas Eiropas māja”]. 2000. gada 27. novembra ziņojumā tika atklātas *Info-Point Europe* grāmatvedībā pieļautas nepilnības. 2000. gada 12. decembrī šis ziņojums tika nosūtīts Izglītības un kultūras ĢD ģenerāldirektoram, kurš 2001. gada 8. februārī to savukārt nosūtīja Preses un komunikāciju dienesta (vēlāk — Preses un komunikāciju ĢD) vadītājam, nododot daļu no minētā ĢD funkcijām Preses un komunikāciju dienestam. Šis ziņojums tika nosūtīts arī Komisijas pārstāvniecībai Parīzē.
- 20 Pēc sūdzības par *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* darbību saņemšanas iepriekš minētā audita ietvaros tika veikta papildu pārbaude. Šīs pārbaudes rezultātā 2000. gada 6. decembrī tika sagatavots paziņojums, kurā tika secināta fiktīvu projektu iespējamība. Vēlāk fiktīvu projektu esamību apstiprināja *OLAF* veiktā ārējā izmeklēšana IO/2001/4086 attiecībā uz minēto

Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse. Paziņojumu par minēto papildu pārbaudi Briselē atrodošais Preses un komunikāciju dienests nenosūtīja Komisijas pārstāvniecībai Parīzē. Civildienesta tiesai tiesas sēdē jautājot par minētā ziņojuma nenosūtīšanas iemesliem, Komisijas pārstāvis atbildēja, ka viņš “nevar [...] sniegt skaidru atbildi uz šo jautājumu, [un ir jāuzskata], ka tā [nebija] nekas vairāk kā vien administratīva neizdarība”.

- 21 Ar kopīgi parakstītu 2001. gada 21. marta paziņojumu Izglītības un kultūras ĢD ģenerāldirektors V. kungs un Preses un komunikāciju dienesta vadītājs F. kungs saskaņā ar Lēmuma 1999/396 2. panta otro daļu nosūtīja OLAF 2000. gada 27. novembra audita ziņojumu, kā arī 2000. gada 6. decembra paziņojumu par papildu pārbaudi. Šajā paziņojumā tā parakstītāji cita starpā norādīja, ka vienlaicīgi ar informācijas nodošanu OLAF ģenerāldirektoram viņi prasa gan Komisijas pārstāvniecības Francijā vadītājam, gan arī par *Maisons de l'Europe* un *Info-Points Europe* pārvaldību atbildīgās nodaļas vadītājam “ziņot” par jebkādiem viņiem zināmiem apstākļiem, kas varētu palīdzēt jautājuma noskaidrošanā. Prasītājs apgalvo, ka viņš šādu lūgumu nekad nav nesaņēmis.
- 22 2002. gada novembra sākumā Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors F. kungs no sava ģenerāldirektorāta ierēdņiem, kuri vēlējās palikt anonīmi, bet kuri, kā viņš apgalvoja, bija viņam pazīstami, saņēma precīzas un detalizētas apsūdzības prettiesiskā rīcībā, kas cita starpā skāra attiecības starp prasītāju un *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* priekšsēdētāju, subsīdiju piešķiršanu fiktīviem projektiem *Maison de l'Europe* ietvaros, ekonomisko interešu grupas *Sources d'Europe* pārvaldīšanu un nepamatotu priekšrocību piešķiršanas gadījumus publisko iepirkumu procedūrās. Pēc tam Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors saskaņā ar Lēmuma 1999/396 2. panta otro daļu informēja OLAF par faktiem, kas tam bija kļuvuši zināmi, nosūtot 2002. gada 6. novembra paziņojumu ar pielikumiem, kuros bija ietvertas viņam iesniegtās liecības.

- 23 2002. gada 15. novembrī *OLAF* uzsāka iekšējo izmeklēšanu par iespējamām nelikumībām Preses un komunikāciju ĢD, konkrētāk — Komisijas pārstāvniecībā Parīzē (izmeklēšana OF/2002/0513). Par šīs izmeklēšanas uzsākšanu tika minēts arī *OLAF* publicētajā paziņojumā presei.
- 24 Ar piektdienas, 2002. gada 15. novembra paziņojumu, kuru, kā prasītājs apgalvo, viņš saņēma pa elektronisko pastu nākamās pirmdienas — 18. novembra rītā, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju, ka *OLAF*, pamatojoties uz faktiem, kas kļuvuši zināmi Komisijas pārstāvniecībai Parīzē, ir uzsācis izmeklēšanu par iespējamām nelikumībām, un lūdza Žirodī nekavējoties doties uz Briseli, lai varētu ar viņu satikties.
- 25 Šī tikšanās notika 2002. gada 18. novembrī Briselē.
- 26 Tajā pašā 2002. gada 18. novembrī *OLAF* uzsāka izmeklēšanu Komisijas pārstāvniecības Parīzē birojos.
- 27 Pēc tam, kad *OLAF* ģenerāldirektors pa telefonu tika informēts, ka prasītājs, atgriezoties Komisijas pārstāvniecībā Parīzē 2002. gada 18. novembrī pēc tikšanās ar Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektoru, iztaujāja šīs pārstāvniecības personālu par *OLAF* veiktajām darbībām dienas laikā, *OLAF* ģenerāldirektors, lai nodrošinātu izmeklēšanas efektīvu norisi, ieteica Preses un komunikāciju ĢD aizliegt prasītājam, kā arī viņa vietniekam jebkādu pieeju pārstāvniecības birojiem izmeklēšanas laikā. Taču prasītājs noliedz, ka viņš 2002. gada 18. novembrī būtu atgriezies pārstāvniecībā un mēģinājis iztaujāt tās personālu, un apgalvo, ka tur atgriezies tikai nākamās dienas rītā.

- 28 2002. gada 19. novembrī Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors, rīkojoties kā iecelējinstītūcija, pieņēma lēmumu ar tūlītēju spēku, proti, dienesta interesēs mainīt prasītāja darba vietu un iecelt viņu par “Preses un komunikāciju ĢD Briselē ģenerāldirektora padomnieku”.
- 29 Prasītājs par šo lēmumu tika informēts ar tās pašas dienas, proti, 2002. gada 19. novembra, Preses un komunikāciju dienesta ĢD ģenerāldirektora paziņojumu, kurā bija ietverta informācija, saskaņā ar kuru, “lai nodrošinātu izmeklēšanas, kuru [tikko bija] uzsācis *OLAF* attiecībā uz Komisijas pārstāvniecības Parīzē darbību, efektīvu norisi, ģenerāldirektors dienesta interesēs [ir nolēmis] no šīs dienas pārcelt [prasītāju] darbā Preses un komunikāciju ĢD Briselē un ka detalizēta informācija par pārcelšanu [prasītājam] tiks nosūtīta [tuvāko dienu laikā]”.
- 30 Arī attiecībā uz prasītāja vietnieku tika pieņemts lēmums par viņa tūlītēju pārcelšanu amatā no Parīzes uz Briseli.
- 31 Ar 2002. gada 20. novembra paziņojumu Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors informēja Komisijas pārstāvniecības Parīzē personālu, ka izmeklēšanu pārstāvniecībā ir paredzēts veikt aptuveni mēnesi.
- 32 Prasītājs izteica savus iebildumus par viņa pārcelšanu citā amatā, 2002. gada 21., 22. un 27. novembrī nosūtot paziņojumus Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektoram. Savos 2002. gada 21. un 22. novembra paziņojumos prasītājs cita starpā pieteicās doties atvaļinājumā, kamēr *OLAF* veic izmeklēšanu Komisijas pārstāvniecībā Parīzē. Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors atbildēja prasītājam ar īsu 2002. gada 27. novembra paziņojumu, kurā vēlreiz

apstiprināja, ka ir nolēmis paredzēt prasītājam citus darba pienākumus ĢD, “lai nodrošinātu izmeklēšanas efektīvu norisi un izvairītos no iespējama interešu konflikta”.

- 33 2002. gada 21. novembrī prasītājam bija vēl viena tikšanās ar Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektoru, kuras laikā ģenerāldirektors informēja prasītāju, ka viņa pārcelšana citā amatā ir tikai drošības pasākums.
- 34 Tai pašā 2002. gada 21. novembrī Komisija publicēja paziņojumu presei, saskaņā ar kuru “Preses un komunikāciju ĢD ir lūdzis *OLAF* izvērtēt, vai ir jāuzsāk izmeklēšana par iespējamām noteiktām nelikumībām subsīdiju, kas tikušas piešķirtas Francijā saskaņā ar informācijas un komunikāciju politiku, pārvaldībā[;] un, lai nodrošinātu šīs izmeklēšanas efektīvu norisi un izvairītos no iespējama interešu konflikta, ar administratīviem lēmumiem, kuros nekādā veidā nav paredzēts izmeklēšanas iznākums, dienesta interesēs ir nolemts pārcelt uz Briseli divus Komisijas pārstāvniecības Parīzē ierēdņus”. Dienu pirms minētā paziņojuma presei publicēšanas Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors zvanija prasītājam, lai viņu par to informētu.
- 35 Tajā pašā 2002. gada 21. novembrī *F* kungs, šajā gadījumā rīkojoties kā Komisijas oficiālais pārstāvis (kas ir arī viņa amats), rīkoja savu kārtējo preses konferenci, kuras laikā žurnālisti viņam uzdeva jautājumus par *OLAF* veikto izmeklēšanu un divu Komisijas pārstāvniecības Parīzē ierēdņu pārcelšanu uz Briseli. Atbildot uz žurnālistu jautājumiem, viņš neminēja divus minētos ierēdņus. *F* kungs uzsvēra, ka neviens netiek apsūdzēts un ka lēmumi par pārcelšanu uz tā paša ģenerāldirektorāta citu dienestu ir pieņemti, lai izvairītos no jebkāda interešu konflikta un nodrošinātu efektīvu izmeklēšanas norisi. Šajā preses konferencē kāds žurnālists tieši jautāja *F* kungam, vai viņš varot “pateikt, vai par Parīzes biroju atbildīgā persona ir atbildīga par visiem izdevumiem, kas radušies Francijā, un šajā gadījumā — izdevumiem, kas radušies saistībā ar *Maison de l'Europe [d']Avignon [et de Vaucluse]*, jo tā tas vismaz šķiet, un vai šī persona ir vai nav atbildīga par *Maison de l'Europe* pārvaldību [...]”, uz ko Komisijas oficiālais

pārstāvis cita starpā atbildēja, ka “tas nav tik vienkārši kā izskatās, ka subsīdiju pārvaldībā ir iesaistītas vairākas personas, tai skaitā Briselē esošā *Fédération internationale des Maisons de l'Europe*; ka, acīmredzot, tas skar arī Komisijas birojus dažādās valstīs [..]”.

- 36 2002. gada 23. novembrī laikrakstā *Le Monde* bija publicēts *OLAF* veiktajai izmeklēšanai un divu ierēdņu pārcelšanai veltīts raksts, kurā tika minēti prasītāja un viņa vietnieka vārdi.
- 37 Ar 2002. gada 28. novembra paziņojumu Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors prasītājam precizēja, kādi būs viņa kā “Preses un komunikāciju ĢD Briselē ģenerāldirektora padomnieka” pienākumi. Tāpat Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors prasītājam apstiprināja, ka viņa pārcelšana darbā uz Briseli ir drošības pasākums, lai nodrošinātu izmeklēšanas efektīvu norisi un izvairītos no iespējama interešu konflikta.
- 38 2002. gada 20. decembrī Komisijas un Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektora oficiālais pārstāvis rīkoja preses konferenci, kurā viņš paziņoja, ka vairs nepastāv iemesli, kuru dēļ nevarētu atcelt attiecībā uz abiem minētajiem ierēdņiem veikto drošības pasākumu, un ka ar abiem minētajiem ierēdņiem tuvākajā laikā tiks pārrunāta šī drošības pasākuma atcelšanas kārtība.
- 39 Informācija par drošības pasākumu, kas tikuši veikti attiecībā uz diviem ierēdņiem, atcelšanu parādījās Francijas presē un bija lasāma rakstos, kas publicēti laikrakstos *Le Monde* (2002. gada 22. un 23. decembrī), *Le Figaro* (2002. gada 21. un 22. decembrī) un *Libération* (2002. gada 21. un 22. decembrī).

- 40 2003. gada 6. janvārī prasītājam un Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektoram bija jauna tikšanās, kuras laikā tika pārrunāta prasītāja atkārtota iecelšana Komisijas pārstāvniecības Parīzē vadītāja amatā.
- 41 2003. gada 16. janvārī prasītāju saskaņā ar Lēmuma 1999/396 4. panta pirmo daļu uzklusēja *OLAF* izmeklētāji.
- 42 Ar 2003. gada 21. janvāra lēmumu, kas stājās spēkā ar atpakaļejošu spēku, proti, 2002. gada 19. decembrī, iecelēj institūcija atkārtoti iecēla prasītāju iepriekšējā amatā par Komisijas pārstāvniecības Parīzē vadītāju. Prasītājs apgalvo, ka viņš šo lēmumu saņēmis tikai 2003. gada 12. februārī. Taču slimības dēļ viņš patiesībā tā arī vairs neatgriezās darbā minētajā Komisijas pārstāvniecībā Parīzē.
- 43 2003. gada 21. janvārī Flešas [*Flesch*] kundze uzdeva Komisijai jautājumu no Parlamenta (rakstveida jautājums E-0036/03) par abu ierēdņu atkārtotu iecelšanu amatā Parīzē. Tā paša gada 5. martā Komisijas prezidents Prodi [*Prodi*] kungs Komisijas vārdā atbildēja uz šo jautājumu, it īpaši izsakot nožēlu par to, ka plašsaziņas līdzekļos tikuši minēti attiecīgo ierēdņu vārdi.
- 44 Tajā pašā datumā, proti, 2003. gada 5. martā, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors informēja prasītāju, ka tuvākajā laikā uz noteiktu Komisijas pārstāvniecību, tai skaitā pārstāvniecības Francijā, vadītāju amatiem tiks izsludināti paziņojumi par vakanci.
- 45 2003. gada 6. maijā *OLAF* sagatavoja savu galīgo izmeklēšanas ziņojumu. Tā secinājumos prasītājs ir attaisnots attiecībā uz apgalvojumiem, kas bijuši izmeklēšanas uzsākšanas pamatā, un precizēts, ka nozīmīgo 2000. gada 6. decembra paziņojumu par papildu pārbaudi, kura saturs ļautu prasītājam un

viņa vietniekam kritiskāk novērtēt *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* darbību, Preses un komunikāciju ĢD dienesti nekad tā arī nav nosūtījuši Komisijas pārstāvniecībai Parīzē. Saskaņā ar *OLAF* ziņojumu “tas, ka galvenais birojs nenosūtīja pārstāvniecībai 2000. gada 6. decembra paziņojumu par papildu pārbaudi, netieši palielināja *OLAF* aizdomas attiecībā uz [prasītāju un viņa vietnieku]”.

- 46 2003. gada 17. jūnija preses konferences laikā Komisijas jaunais oficiālais pārstāvis K. kungs, atbildot uz kāda žurnālista jautājumu, izteica prasītājam savu un Komisijas atbalstu.
- 47 Laikraksta *La Tribune* 2003. gada 23. oktobra rakstā bija minēta “Komisijas Parīzes biroja neveiksmīgā “lieta”, kuras dēļ Komisija bija spiesta informēt plašsaziņas līdzekļus par savu vadību, pirms [...] *OLAF* klusībā secināja, ka izvirzītajām apsūdzībām nav pamatojuma”.
- 48 2004. gada 22. martā Invaliditātes komisija konstatēja, ka prasītājam ir pastāvīga un vispārēja invaliditāte, kas liedz viņam pildīt pienākumus. Invaliditātes komisija nevērtēja, vai šo invaliditāti izraisījusi arodslimība, uzskatot, ka labāk ir sagaidīt saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu ierosinātā procesa iznākumu. Prasītājam saskaņā ar Civildienesta noteikumu 53. pantu tika atzītas tiesības saņemt invaliditātes pensiju, sākot ar 2004. gada 1. maiju.
- 49 Ar 2004. gada 10. decembra vēstuli prasītājs iesniedza pieteikumu atzīt viņa slimību par arodslimību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu.

- 50 Pirms tam ar 2004. gada 2. marta vēstuli prasītājs, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu, iesniedza iecelējinstitūcijai lūgumu atlidzināt kaitējumu, kas viņam it kā ticis nodarīts sakarā ar *OLAF* veikto izmeklēšanu un šīs izmeklēšanas laikā.
- 51 Iecelējinstitūcija šo pieteikumu noraidīja ar 2004. gada 8. jūlija lēmumu.
- 52 2004. gada 22. septembrī prasītājs saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta pirmo daļu iesniedza sūdzību par minēto lēmumu. Tā paša gada 19. oktobrī šī sūdzība tika nosūtīta Komisijai.
- 53 Iecelējinstitūcija prasītāja sūdzību noraidīja ar 2005. gada 21. februāra lēmumu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 54 Šī prasība sākotnēji Pirmās instances tiesas kancelejā tika reģistrēta ar numuru T-169/05.
- 55 Ar 2005. gada 15. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesa, piemērojot 3. panta 3. punktu Padomes 2004. gada 2. novembra Lēmumā 2004/752/EK, *Euratom*, ar ko izveido Eiropas Savienības Civildienesta tiesu (OV L 333, 7. lpp.), šo lietu nodeva Civildienesta tiesai. Prasība Civildienesta tiesas kancelejā tika reģistrēta ar numuru F-23/05.

- 56 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Civildienesta tiesa ar 2006. gada 22. marta un 7. jūnija vēstulēm aicināja Komisiju iesniegt atsevišķus dokumentus, it īpaši *OLAF* 2003. gada 6. maija ziņojumu. Komisija izpildīja Civildienesta tiesas lūgumus noteiktajos termiņos. Ar 2006. gada 22. marta vēstuli Civildienesta tiesa lūdza prasītāju to informēt, ja tiek izbeigts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu ierosinātais process.
- 57 2006. gada 25. septembrī Civildienesta tiesas kancelejā pa faksu tika saņemta vēstule, kuru prasītājs 2006. gada 18. augustā bija nosūtījis Komisijai un kurā viņš bija norādījis, ka atsakās no lūguma atzīt viņa slimību par arodslimību.
- 58 Civildienesta tiesa nolēma, ka izņēmuma kārtā ir pieļaujams šo vēstuli pievienot lietas materiāliem pēc mutvārdu procesa pabeigšanas, jo, pirmkārt, tā attiecās uz faktu, kas noticis pēc tiesas sēdes, un, otrkārt, tā varēja ietekmēt prāvas iznākumu.
- 59 Ņemot vērā, ka saskaņā ar sacīkstes principu Komisijai bija jādod iespēja iesniegt apsvērumus par minēto vēstuli, Civildienesta tiesa, piemērojot 62. pantu Pirmās instances tiesas Reglamentā, kas līdz Civildienesta tiesas Reglamenta spēkā stāšanās brīdim saskaņā ar Lēmuma 2004/752 3. panta 4. punktu *mutatis mutandis* ir piemērojams Civildienesta tiesai, 2006. gada 17. oktobrī izdeva rīkojumu atkārtoti sākt mutvārdu procesu.
- 60 Komisija savus apsvērumus par minēto vēstuli Civildienesta tiesas kancelejā iesniedza 2006. gada 10. novembrī, nosūtot faksu (oriģinālu iesniedzot tā paša gada 13. novembrī).

- 61 Ar 2006. gada 16. novembra vēstuli Civildienesta tiesa aicināja prasītāju iesniegt iespējamus apsvērumus par šo pēdējo nosūtīto Komisijas vēstuli.
- 62 Prasītājs savus apsvērumus Civildienesta tiesas kancelejā iesniedza 2006. gada 29. novembrī, nosūtot faksu (oriģinālu iesniedzot tā paša gada 4. decembrī).
- 63 Ar Civildienesta tiesas 2006. gada 11. decembra vēstuli lietas dalībnieki tika informēti par mutvārdu procesa pabeigšanu.
- 64 Prasītāja prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:
- atcelt 2005. gada 21. februāra lēmumu, ar kuru tika noraidīta viņa 2004. gada 22. septembra sūdzība;
 - atzīt, ka Komisijas izdarīto pārkāpumu rezultātā ir nodarīts noteikts un novērtējams kaitējums un ka starp šiem pārkāpumiem un attiecīgo kaitējumu pastāv cēloņsakarība;
 - atzīt finansiāla rakstura atlīdzību par prasītājam nodarīto kaitējumu par likumīgu;
 - noteikt viņam radīto materiālo kaitējumu EUR 264 000 apmērā un morālo kaitējumu EUR 500 000 apmērā;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 65 Komisijas prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - par tiesāšanās izdevumiem lemt atbilstoši attiecīgajām tiesību normām.

Juridiskais pamatojums

A — *Par pieņemamību*

- 66 Komisija izvirza trīs iebildes par nepieņemamību, kuras attiecīgi ir pamatotas ar pienācīgi īstenotas pirmstiesas procedūras neesamību, intereses celt prasību neesamību un prasības priekšlaicīgo raksturu.

1. *Par pienācīgi īstenotas pirmstiesas procedūras neesamību*

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 67 Komisija apšaubā prasības pieņemamību, jo prasītājs apgalvo, ka kaitējums viņam ticis nodarīts, pieņemot 2002. gada 19. novembra lēmumu par viņa pārcelšanu citā amatā, taču šis lēmums nav ticis apstrīdēts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzēto procedūru.
- 68 Prasītājs iebilst, ka viņa prasība par zaudējumu atlīdzību nav pamatota tikai ar minētā lēmuma apstrīdēšanu, bet tajā ir izvirzīti dažādi pamati attiecībā uz Komisijas izdarītajiem pārkāpumiem, it īpaši publicējot 2002. gada 21. novembra paziņojumu presei, tās oficiālajam pārstāvim sniedzot paziņojumus tajā pašā dienā notikušajā preses konferencē un nosūtot dokumentus *OLAF*. Tādējādi šī prasība sakarā ar atbildību, kas būtu jāizskata kā viena prasība, ir pieņemama.

b) Civildienesta tiesas vērtējums

- 69 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā noteiktajā tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā prasība par zaudējumu atlīdzību, kas ir autonomas tiesību aizsardzības līdzeklis prasībai atcelt tiesību aktu, ir pieņemama tikai tad, ja pirms tam saskaņā ar Civildienesta noteikumiem tikusi īstenota pirmstiesas procedūra. Šī procedūra atšķiras atkarībā no tā, vai zaudējumi, kurus tiek prasīts atlīdzināt, ir radušies Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā paredzēta nelabvēlīga akta rezultātā vai administrācijas rīcības, kurai nav lēmuma rakstura, rezultātā. Pirmajā gadījumā ieinteresētajai personai noteiktajā termiņā ir jāvēršas iecelējinstitūcijā ar sūdzību, kas vērsta pret attiecīgo aktu. Turpretim otrajā gadījumā administratīvajam procesam ir jāsākas, iesniedzot Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktā paredzēto lūgumu par zaudējumu atlīdzību. Lēmums ir uzskatāms par nelabvēlīgu tikai tad, ja šāds lūgums ir tieši vai netieši noraidīts, un šādā gadījumā par to var iesniegt sūdzību, savukārt prasību par zaudējumu atlīdzību var iesniegt Civildienesta tiesā tikai tad, ja šī sūdzība ir tieši vai netieši noraidīta (Pirmās instances tiesas 1991. gada 25. septembra spriedums lietā T-5/90 *Marcato*/Komisija, *Recueil*, II-731. lpp., 49. un 50. punkts, un 1996. gada 28. jūnija spriedums lietā T-500/93 *Y/Tiesa*, *Recueil FP*, I-A-335. lpp., un *Recueil*, II-977. lpp., 64. un 66. punkts).
- 70 Šajā gadījumā pirms vēršanās ar konkrēto prasību Civildienesta tiesā prasītājs saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu izteica lūgumu par zaudējumu atlīdzību, kas tika iesniegts 2004. gada 2. martā, un pēc tam, 2004. gada 22. septembrī, saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta pirmo daļu iesniedza sūdzību par 2004. gada 8. jūlija lēmumu, ar kuru tika noraidīts viņa lūgums par zaudējumu atlīdzību. Tādējādi prasītājs pirms prasības celšanas Civildienesta tiesā ir ievērojis pirmstiesas procedūru, kas piemērojama lūgumam atlīdzināt zaudējumus, kuri radušies administrācijas rīcības, kurai nav lēmuma rakstura, rezultātā.
- 71 Lai noteiktu, vai pirmstiesas procedūra tikusi īstenota pienācīgi, ir jāpārbauda, vai zaudējumi, kurus tiek lūgts atlīdzināt, izriet cita starpā no administrācijas rīcības, kurai nav lēmuma rakstura.

- 72 Šajā prasībā prasītājs kritizējis dažādu administrācijas rīcību, kas viņam it kā nodarījusi kaitējumu, proti, pirmkārt, iecelējinstiūcijas 2002. gada 19. novembra lēmumu par viņa pārcelšanu citā amatā, otrkārt, Komisijas 2002. gada 21. novembra paziņojumu presei un Komisijas oficiālā pārstāvja paziņojumus tajā pašā dienā notikušajā preses konferencē, un, visbeidzot, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektora paziņojumu *OLAF* par liecībām, kas ļauj domāt, ka tikušas pieļautas nelikumības Komisijas pārstāvniecībā Parīzē. Ar šo kritiku, kas vērsta pret Komisijas 2002. gada 21. novembra paziņojumu presei un Komisijas oficiālā pārstāvja paziņojumiem tajā pašā dienā notikušajā preses konferencē, kā arī ar kritiku, kas vērsta pret iepriekš minēto paziņojumu *OLAF* par faktiem, prasītājs, lai atbalstītu savu prasību, apstrīd cita starpā administrācijas rīcību, kurai nav lēmuma rakstura.
- 73 No iepriekš minētā izriet, ka iebilde par nepieņemamību, kura ir pamatota ar pienācīgi īstenotas pirmstiesas procedūras neesamību, nevar tikt atbalstīta.

2. *Par intereses celt prasību neesamību*

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Komisija apšauba, vai prasītājam ir interese celt prasību, apgalvojot, ka prasības iesniegšanas brīdī 2002. gada 19. novembra lēmums par viņa pārcelšanu citā amatā bija atcelts jau vairāk nekā gadu iepriekš.
- 75 Prasītājs attiecībā uz šo iebildi par nepieņemamību nesniedz apsvērumus, bet tikai vispārīgi lūdz Civildienesta tiesu neatbalstīt Komisijas procesuālos iebildumus.

b) Civildienesta tiesas vērtējums

- 76 Jākonstatē, ka apgalvojums, ar kuru ir pamatoti Komisijas argumenti un saskaņā ar kuru 2002. gada 19. novembra lēmums par pārcelšanu citā amatā bija “atcelts” jau vairāk nekā gadu pirms šīs prasības celšanas, ir nepareizs. Faktiski 2003. gada 21. janvāra lēmums, ar kuru prasītājs atkārtoti tika iecelts savā iepriekšējā amatā par Komisijas pārstāvniecības Parīzē vadītāju un kurš stājās spēkā ar atpakaļejošu spēku, proti, 2002. gada 19. decembrī, neaizstāja 2002. gada 19. novembra lēmumu par prasītāja pārcelšanu citā amatā, kas bija spēkā no 2002. gada 19. novembra līdz 19. decembrim.
- 77 Turklāt, vai prasītājam ir interese celt prasību, nevar izvērtēt, ņemot vērā tikai vienu pamatu, proti, 2002. gada 19. novembra lēmumu par viņa pārcelšanu citā amatā, bet tā ir jāizvērtē, ņemot vērā prasītāja prasījumus par atbildību.
- 78 Līdz ar to iebilde par nepieņemamību, kura ir pamatota ar to, ka prasītājam nav intereses celt prasību, ir jānoraida.

3. *Par prasības priekšlaicīgo raksturu*

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 79 Komisija savā iebildumu rakstā ir apgalvojusi, ka prasītājam nodarītais kaitējums ir jānovērtē, ņemot vērā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu saņemtos pabalstus un atbilstoši argumentācijai Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija spriedumā lietā T-165/95 *Lucaccioni/Komisija (Recueil FP, I-A-203. lpp., un Recueil, II-627. lpp.)*. No minētā Komisija ir secinājusi, ka, tā kā process, kuru prasītājs ierosinājis saskaņā ar šo normu, vēl nav pabeigts, Civildienesta tiesa nevar novērtēt prasītājam nodarītos zaudējumus, un līdz ar to tā ir secinājusi, ka prasība ir celta priekšlaicīgi. Tiesas sēdē Komisija atgriezās pie šī argumenta, uzskatot, ka, ņemot vērā, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu

ierosinātais process var ilgt vairākus gadus, prasības atzīšana par priekšlaicīgu noteiktos gadījumos attiecīgajai personai var radīt grūtības ievērot piecu gadu termiņu prasības sakarā ar atbildību celšanai.

- 80 Savā replikas rakstā prasītājs ir iebildis, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu iesniegtais lūgums atzīt viņa slimību par arodslimību neaizliedz izmantot tiesības saņemt atlīdzību par viņam nodarīto morālo kaitējumu. Tiesas sēdē prasītājs mainīja savu nostāju šajā jautājumā un lūdza pieņemt zināšanai, ka viņš ir gatavs atsaukt savu saskaņā ar minēto Civildienesta noteikumu 73. pantu iesniegto lūgumu. Prasītājs uzsvēra, ka vēlas, lai Civildienesta tiesa pēc iespējas ātrāk taisa spriedumu attiecībā uz visu prāvu, un it īpaši konstatē, ka Komisijas izdarīto pārkāpumu rezultātā viņam ticis nodarīts kaitējums. Šāds secinājums viņam ļautu atgūt cieņu un reputāciju, kā arī kļiedēt jau ilgu laiku, proti, kopš pamata fakti rašanās, pastāvošo neziņu. Ar vēstuli, kas Civildienesta tiesas kanclerējā tika saņemta pa faksu 2006. gada 25. septembrī, prasītājs informēja Civildienesta tiesu, ka viņš ir atteicies no sava saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu iesniegtā lūguma.

b) Civildienesta tiesas vērtējums

- 81 Tā kā Komisija tiesas sēdē atsauca iebildi par nepieņemamību, kura ir pamatota ar prasības priekšlaicīgo raksturu, Civildienesta tiesa konstatē, ka par to vairs nav jālemj.
- 82 No tā izriet, ka prasība ir jāatzīst par pieņemamu.

B — *Par lūgumu apturēt tiesvedību*

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

⁸³ Savā iebildumu rakstā Komisija ir paudusi uzskatu, ka prasītājam it kā nodarītais kaitējums ir jānovērtē, ņemot vērā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu saņemtos pabalstus. Tomēr, tā kā saskaņā ar minēto normu ierosinātais process vēl nebija pabeigts brīdī, kad Komisija iesniedza minēto iebildumu rakstu, Komisija apgalvo, ka Civildienesta tiesa nevarēja šo kaitējumu novērtēt. Komisija secina, ka tiesvedība Civildienesta tiesā ir vismaz jāaptur, lai sagaidītu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu ierosinātā procesa beigas, un, kad tas būs beidzies, ir jālūdz, lai prasītājs iesniedz apsvērumus par sekām, kādas izriet no iecelēj institūcijas lēmuma par to, vai prasītāja slimība ir uzskatāma par arodslimību.

⁸⁴ Savā replikas rakstā prasītājs ir iebildis, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu iesniegtais lūgums atzīt viņa slimību par arodslimību neaizliedz viņam izmantot tiesības saņemt atlīdzību par viņam nodarīto morālo kaitējumu un ka viņš iestājas pret šādu procesa apturēšanu, raksturojot to kā Komisijas novilcināšanas taktiku. Tiesas sēdē prasītājs lūdza pieņemt zināšanai, ka ir gatavs atsaukt šo lūgumu. Ar vēstuli, kas Civildienesta tiesas kancelejā tika saņemta pa faksu 2006. gada 25. septembrī, prasītājs informēja Civildienesta tiesu, ka viņš ir atsaucis minēto lūgumu.

2. *Civildienesta tiesas vērtējums*

⁸⁵ Tā kā prasītājs ir atsaucis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu iesniegto lūgumu, Komisijas iesniegtajam lūgumam apturēt tiesvedību ir zudis priekšmets.

⁸⁶ Līdz ar to nav jālemj par minēto lūgumu apturēt tiesvedību.

- 87 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka, ja prasītājs nebūtu atsaucis savu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu izteikto lūgumu un Civildienesta tiesai būtu jālemj par Komisijas lūgumu apturēt ierosināto tiesvedību, šāds lūgums nebūtu atbalstāms. Prasītājs iebilda pret minēto lūgumu apturēt tiesvedību. Taču Pirmās instances tiesas Reglamenta 77. panta c) punktā ir paredzēts, ka tiesvedību var apturēt tikai pēc lietas dalībnieku kopīga pieteikuma.

C — Par lietas būtību

- 88 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru — lai iestātos Kopienas atbildība, ir jāizpilda vairāki nosacījumi, proti — iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskums, zaudējumu fakts un cēloņsakarība starp šo rīcību un minēto kaitējumu (Pirmās instances tiesas 1994. gada 9. februāra spriedums lietā T-82/91 *Latham/Komisija*, *Recueil FP*, I-A-15. lpp., un *Recueil*, II-61. lpp., 72. punkts, un Pirmās instances tiesas 1995. gada 21. februāra spriedums lietā T-506/93 *Moat/Komisija*, *Recueil FP*, I-A-43. lpp., un *Recueil*, II-147. lpp., 46. punkts).
- 89 Vispirms ir jānoskaidro, vai Komisijas prettiesiskā rīcība bija tāda, kuras dēļ to var saukt pie atbildības. To var noskaidrot, pārbaudot dažādus prasītāja izvirzītos pamatus atbilstoši fakti, uz kuriem tie attiecas, hronoloģiskai secībai.

1. Par pārkāpumiem, kas tiek pārmesti Komisijai

a) Par trešo pamatu, kas ir balstīts uz pamatojuma neesamību pret prasītāja izvirzītajiem iebildumiem un prasītāja augstākstāvošās vadības izdarītajiem pārkāpumiem

Lietas dalībnieku argumenti

- 90 Savā trešajā pamatā prasītājs apgalvo, ka Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors izdarījis sevišķi nopietnu pārkāpumu, nosūtot *OLAF* "dossier

à charge” [lietas materiāli, kuros ietverti apsūdzoši pierādījumi] attiecībā uz Komisijas pārstāvniecību Parīzē, lai gan nosacījumi Lēmuma 1999/396 2. panta otrās daļas piemērošanai nebija izpildīti.

- 91 Pēc prasītāja domām, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektora rīcībā nebija pietiekamu liecību, lai saskaņā ar minēto normu informētu *OLAF*. Prasītājs apgalvo, ka šajā normā ir paredzēta prasība pēc būtības, lai izvairītos no nepamatotu apsūdzību kļūdainas izvirzīšanas pret ierēdņiem, kas nav bijuši tieši vai kas ir bijuši tikai netieši iesaistīti krāpšanas gadījumos.
- 92 Turklāt prasītājs apgalvo, ka Preses un komunikāciju ĢD, pirmkārt, nodevis *OLAF* kļūdainu informāciju par Komisijas pārstāvniecības Parīzē atbildību par *Info-Point Europe d'Avignon* ietvaros notiekošo iespējamo nelikumību uzraudzību un, otrkārt, tieši vai aiz nolaidības slēpis dokumentus, kuri varēja tikt izmantoti pret viņu pašu. Ņemot vērā apstākļus, kādos Preses un komunikāciju ĢD izteica *OLAF* savus apgalvojumus, pēdējie minētie bija apmelojoši un godu aizskaroši.
- 93 Komisija uzskata, ka tās lēmums informēt *OLAF* par *Info-Point Europe d'Avignon* ietvaros notiekošajām iespējamām nelikumībām bijis likumīgs un nepieciešams. Komisija arī apgalvo, ka šis lēmums ir jāvērtē, ņemot vērā situāciju, kāda bija tā pieņemšanas brīdī, un ka šo lēmumu nevar kritizēt, ņemot vērā izmeklēšanas galīgo rezultātu.
- 94 Komisija apgalvo, ka Lēmuma 1999/396 2. panta otrā daļa neuzliek pienākumu Komisijas ģenerālsekretāram, ģenerāldirektoriem un dienestu vadītājiem izvērtēt liecību, kuras tiem kļuvušas zināmas, atbilstību vai pierādījuma spēku pirms to nodošanas *OLAF*; tieši pretēji — šī norma uzliek tiem absolūtu

pienākumu. Saskaņā ar šo normu vienīgais gadījums, kad dienesta pārkāpumu var uzskatīt par tādu, kas dod pamatu atlīdzībai, ir tad, ja iestādei bijis nolūks kaitēt ierēdnim vai darbiniekam. Tomēr Komisija uzskata, ka prasītājs nevienā brīdī nav iesniedzis pierādījumus šādam kaitniecības nolūkam, un formāli noliedz šāda nolūka pastāvēšanu.

Civildienesta tiesas vērtējums

- ⁹⁵ Izvērtējot trešo pamatu, kas attiecas uz Komisijas rīcību, tai vēršoties *OLAF*, ir jāatbild uz diviem jautājumiem. Pirmkārt, ir jānosaka, vai Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors izdarījis dienesta pārkāpumu, ar 2002. gada 6. novembra paziņojumu nosūtot *OLAF* liecības, kuras tam kļuvušas zināmas. Otrkārt, ir jāpārbauda, vai noteiktas nepilnības Komisijas iekšējās komunikācijas sistēmas darbībā, kas varēja veicināt vēršanos pie *OLAF* un izmeklēšanas uzsākšanu, var uzskatīt par tādu dienesta pārkāpumu, kura dēļ iestādi var saukt pie atbildības. Kopienai var saukt pie ārpuslīgumiskās atbildības ne tikai tās darbinieku, piemēram, ģenerāldirektora, rīcības dēļ, bet arī tās dienestu nepietiekamas organizācijas dēļ (šajā sakarā skat. Tiesas 1959. gada 17. decembra spriedumu lietā 23/59 *F.E.R.A.M.*/Augstā iestāde, *Recueil*, 501. un 517. lpp.).

— Par informācijas nodošanu *OLAF*

- ⁹⁶ Prasītājam un Komisijai ir atšķirīgi argumenti attiecībā uz Komisijas ģenerālsēkretāra, ģenerāldirektoru un dienestu vadītāju diskrecionārās varas, kāda tiem ir paredzēta Lēmuma 1999/396 2. panta pirmajā daļā, plašumu. Prasītājs uzskata, ka šo iestāžu rīcībā ir jābūt pietiekamām liecībām, lai informētu *OLAF*. Neesot šādām liecībām, tās var izraisīt iestādes saukšanu pie atbildības

par dienesta pārkāpumu. Komisija turpretim apgalvo, ka pienākums informēt *OLAF* ir absolūts pienākums un ka vienīgais gadījums, kad dienesta pārkāpumu var uzskatīt par tādu, kas dod pamatu atlīdzībai, ir tad, ja iestādei bijis nolūks kaitēt ierēdnim.

- 97 Tāpēc vispirms ir jānosaka Komisijas ģenerālsēkretāra, ģenerāldirektoru un dienestu vadītāju diskrecionārās varas, kāda tiem ir paredzēta Lēmuma 1999/396 2. panta otrajā daļā, plašums.
- 98 No Lēmuma 1999/396 2. panta otrās daļas imperatīvā formulējuma, kurā šajā sakarā ir minēta atsauce uz šī paša panta pirmo daļu, izriet, ka Komisijas ģenerālsēkretāram, ģenerāldirektoriem un dienestu vadītājiem ir pienākums nekavējoties informēt *OLAF*, ja viņu rīcībā nonāk "liecības, kas rada aizdomas par iespējamu krāpšanu, korupciju vai citādu prettiesisku darbību, kura kaitē Kopienu interesēm, vai par nopietniem gadījumiem sakarā ar amata pienākumu izpildi, kas varētu būt Kopienu ierēdņu vai darbinieku pienākumu nepildīšana, kuras dēļ var saukt pie disciplināratbildības un, vajadzības gadījumā, pie kriminālatbildības [...]". Tomēr tas, ka likumdevējs lieto vārdu "aizdomas", nepārprotami liecina par to, ka minētajā normā paredzētās iestādes tikai minimāli izvērtē to rīcībā nonākušo liecību par iespējamām nelikumībām atbilstību un ka tādējādi šīm iestādēm tiek piešķirta noteikta diskrecionārā vara.
- 99 Lai lemtu par Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, ir jānosaka, vai Preses un komunikāciju dienesta ģenerāldirektors, ar 2002. gada 6. novembra paziņojumu nosūtot *OLAF* viņa rīcībā nonākušās liecības, kuras lika domāt, ka tikušas pieļautas Lēmuma 1999/396 2. panta pirmajā daļā paredzētās nelikumības, acīmredzami un būtiski ir pārkāpis šai diskrecionārajai varai noteiktās robežas (pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. aprīļa spriedumu lietā T-309/03 *Camós Grau/Komisija*, Krājums, II-1173. lpp., 104. punkts).

- 100 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka faktu rašanās brīdi bija virkne pierādījumu, kas pamatoja Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektora rīcībā nonākušās informācijas nosūtīšanu OLAF.
- 101 Pirmkārt, no 2000. gada 27. novembra audita ziņojuma un tā paša gada 6. decembra paziņojuma par papildu pārbaudi izrietēja fiktīvu projektu iespējamība *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* ietvaros.
- 102 Otrkārt, izpētes cienīgas bija profesionālās attiecības starp prasītāju un *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* priekšsēdētāju P. kungu, kurš tika turēts aizdomās par krāpšanu, kas tika atklāta saistībā ar šīs *Maison de l'Europe* pārvaldību; šajā sakarā ir jāatzīmē prasītāja aizdomīgā reakcija uz brīdinājumiem, kurus izteica Komisijas pārstāvniecība Marseļā [*Marseille*], un it īpaši viņa izteiktie apgalvojumi par to, ka *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* ir "pazīstama ar tās profesionalitāti", tai ir "neapstrīdama autoritāte savā reģionā un tā ir spējīga veiksmīgi pabeigt nozīmīgus projektus, kurus līdz šim laiku pa laikam uzņēmušies vairāki Komisijas locekļi" (skat. 2002. gada 4. marta paziņojumu C. kungam, kuru parakstījis prasītājs, un 2002. gada 19. aprīļa paziņojumu C. kungam, kurš nav parakstīts, bet ir uzrakstīts uz Komisijas pārstāvniecības Francijā veidlapas; abus šos paziņojumus iesniedza Komisija pēc Civildienesta tiesas pieprasījuma procesa organizatorisko pasākumu ietvaros).
- 103 Visbeidzot, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors no savu dienestu ierēdņiem, kuri vēlējas palikt anonīmi, bet kuri, kā viņš apgalvoja, bija viņam pazīstami, ir saņēmis precīzus un detalizētus paziņojumus par nelikumībām, kas cita starpā skar attiecības starp prasītāju un *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* priekšsēdētāju, subsidiju piešķiršanu fiktīviem projektiem šīs *Maison de l'Europe* ietvaros, ekonomisko interešu grupas *Sources d'Europe* pārvaldīšanu un nepamatotu priekšrocību piešķiršanas gadījumus publisko iepirkumu procedūrās.

104 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apstākļus, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors varēja pamatoti uzskatīt, ka viņam ir pienākums nekavējoties informēt *OLAF* par liecībām, kuras viņam kļuvušas zināmas, lai *OLAF* varētu uzsākt izmeklēšanu, jo, tikai veicot izmeklēšanu, bija iespējams pārbaudīt, vai apgalvojumi par krāpšanu ir pamatoti.

105 Tādējādi Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors, ar 2002. gada 6. novembra paziņojumu nosūtot *OLAF* viņa rīcībā nonākušās liecības, kuras lika domāt, ka ir pieļautas Lēmuma 1999/396 2. panta pirmajā daļā paredzētās nelikumības, nav pārkāpis tā diskrecionārajai varai noteiktās robežas.

— Par novērotajām nepilnībām Komisijas iekšējās komunikācijas sistēmā

106 No *OLAF* ziņojuma izriet, ka Komisijas iekšējās komunikācijas sistēmā pastāvēja nepilnības, kuras varēja negatīvi ietekmēt prasītāju.

107 Briselē esošie Preses un komunikāciju ĢD dienesti nenosūtīja Komisijas pārstāvniecībai Parīzē 2000. gada 6. decembra paziņojumu par papildus 2000. gada 27. novembra audita ziņojumam veiktajām pārbaudēm, kurā tika pieminēta fiktīvu projektu iespējamība *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* ietvaros. Saskaņā ar *OLAF* ziņojumu "tas, ka galvenais birojs nenosūtīja pārstāvniecībai 2000. gada 6. decembra paziņojumu par papildu pārbaudi, netieši palielināja *OLAF* aizdomas attiecībā uz [prasītāju un viņa vietnieku]".

- 108 Turklāt Izglītības un kultūras ĢD ģenerāldirektors un Preses un komunikāciju dienesta vadītājs kopīgi parakstīta 2001. gada 21. marta paziņojumā norādīja, ka līdztekus informācijai, kura ar minēto paziņojumu nodota *OLAF* ģenerāldirektoram, gan Komisijas pārstāvniecības Francijā vadītājs, gan arī par *Maisons de l'Europe* un *Info-Points Europe* pārvaldību atbildīgās nodaļas vadītājs tiek aicināti “ziņot” par jebkādiem viņiem zināmiem apstākļiem, kas varētu palīdzēt jautājuma noskaidrošanā. Komisijas nepaskaidrota iemesla dēļ šāds aicinājums nekad nav sasniedzis prasītāju. *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgajā ziņojumā ir uzsvērts, ka “kopējā ziņojuma vietā, kuru *OLAF* gaidīja kā nozīmīgu papildinformāciju ārējās izmeklēšanas turpināšanai, Preses un komunikāciju ĢD 2001. gada novembrī [tam] nosūtīja [..] divus konfidenciālus paziņojumus, kurus bija sagatavojusi un parakstījusi [Komisijas] pārstāvniecība Parīzē, vienlaikus tajos izklāstot arī [minētā ĢD] Preses nodaļas viedokli”.
- 109 Tomēr, pat ja šīs nepilnības Komisijas iekšējās komunikācijas sistēmā patiešām sākotnēji nepamatoti pastiprināja *OLAF* aizdomas attiecībā uz prasītāju, faktu rašanās brīdī bija virkne citu būtisku un saskanīgu liecību, kas, skatītas atsevišķi, pamatoja izmeklēšanas uzsākšanu.
- 110 Pirmkārt, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors no noteiktiem ierēdņiem saņēma skaidras apsūdzības, kurās bija ietverti precīzi un detalizēti apgalvojumi par krāpšanu. Otrkārt, no 2000. gada 27. novembra audita ziņojuma un tā paša gada 6. decembra paziņojuma par papildu pārbaudi izrietēja, ka *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* ietvaros ir pieļautas nepilnības grāmatvedībā un pastāv fiktīvu projektu iespējamība.
- 111 Tāpēc starp Komisijas iekšējās komunikācijas sistēmā novērotajām nepilnībām un *OLAF* uzsāktu izmeklēšanu nepastāvēja galvenā cēloņsakarība. Līdz ar to šo nepilnību dēļ Komisiju nevar saukt pie ārpuslīgumiskās atbildības par izdarītu dienesta pārkāpumu.

112 No iepriekš minētā izriet, ka trešais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

b) Par pirmo pamatu, kurš ir pamatots ar nelikumīgu un nepamatotu lēmumu par pārcelšanu citā amatā Briselē

Lietas dalībnieku argumenti

113 Šī pamata ietvaros prasītājs kritizē 2002. gada 19. novembra lēmumu par viņa tūlītēju pārcelšanu citā amatā Briselē pieņemšanu, kā arī tā izpildes noteikumus. Prasītājs uzskata, ka Komisija, pieņemot šo lēmumu, ir izdarījusi nopietnu pārkāpumu, jo minētais lēmums ir nelikumīgs vairāku iemeslu dēļ: tajā nebija norādīts pietiekams pamatojums, tas netika pieņemts dienesta interesēs, tas bija nesamērīgs ar apgalvotajiem faktiem un ir uzskatāms par sankciju, kas pārkāpj nevainīguma prezumpciju. Turklāt prasītājs uzskata, ka Komisija, pieņemot 2003. gada 21. janvāra lēmumu par viņa atkārtotu iecelšanu amatā Parīzē, nav ņēmusi vērā viņa intereses. Tāpat, atbildot uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru vienīgais gadījums, kad dienesta pārkāpumu var uzskatīt par tādu, kas dod pamatu zaudējumu atlīdzībai, ir tad, ja ir bijis nolūks kādam kaitēt, taču šajā gadījumā šāda nolūka pastāvēšana tiek apstrīdēta, prasītājs savā replikas rakstā ir norādījis, ka visi lietā esošie materiāli liecina par Komisijas nolūku kādam kaitēt. Tiesas sēdē prasītājs tomēr precizēja, ka viņš atsauc savus apgalvojumus attiecībā uz šādu nolūku, taču uzskata, ka, pieņemot lēmumu par pārcelšanu citā amatā, tika izdarīts nopietns pārkāpums.

114 Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka lēmums par pārcelšanu citā amatā Briselē bija viņam nelabvēlīgs un ka līdz ar to saskaņā ar Civildienesta noteikumu 25. panta otro daļu tas bija jāpamato. Tomēr par pietiekamu pamatojumu nevar uzskatīt tikai vienu norādi 2002. gada 19. novembra paziņojumā, kas bija pievienots lēmumam par pārcelšanu citā amatā un saskaņā ar kuru šādu pārcelšanu nolemts veikt, lai “nodrošinātu efektīvu izmeklēšanas norisi”. Komisijas arguments, saskaņā ar kuru lēmums tika pieņemts prasītājam zināmā kontekstā, šajā

gadījumā nav atbilstošs, jo *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgajā ziņojumā tika apstiprināts, ka Preses un komunikāciju ĢD dienesti, kas atrodas Briselē, turēja attiecīgo personu neziņā attiecībā uz noteiktiem faktiem, kas iegūti *Info-Point Europe d'Avignon*.

- 115 Otrkārt, prasītājs uzsver, ka lēmums par viņa pārcelšanu citā amatā bija pilnīga atkāpšanās no parastajiem rotācijas noteikumiem un tāpēc nevar tikt pielīdzināts vienkāršai, dienesta interesēs īstenotai pārcelšanai citā amatā.
- 116 Treškārt, prasītājs apgalvo, ka pasākums par pārcelšanu citā amatā bija nesamērīgs ar apgalvotajiem faktiem. It īpaši prasītājs uzsver, ka viņa Komisijai izteiktais piedāvājums, proti, doties atvaļinājumā uz *OLAF* veiktās izmeklēšanas laiku, būtu bijis atbilstošāks dienesta interesēm un tādējādi vairāk tiktu ņemtas vērā arī viņa intereses.
- 117 Ceturtkārt, prasītājs atzīmē, ka pasākums par pārcelšanu citā amatā, kas pamatots tikai ar pieņēmumu par līdzdalību krāpšanā, nav savienojams nedz ar nevainīguma prezumpcijas principu, nedz ar Regulu Nr. 1073/1999, kuras 10. apsvērumā ir noteikts, ka izmeklēšana ir jāveic, "ievērojot Civildienesta noteikumus [...] un pilnībā ievērojot cilvēktiesības un pamatbrīvības, īpaši taisnīguma principu, ievērojot iesaistīto personu tiesības izteikt savus uzskatus par faktiem, kas uz tām attiecas". Prasītājs apgalvo, ka šī pēkšņā pārcelšana citā amatā acīmredzami bija nesamērīga sankcija attiecībā uz apgalvotajiem faktiem, jo tikai novēloti tika paziņots, ka šī pārcelšana bijusi drošības pasākums.
- 118 Visbeidzot, prasītājs pārmet Komisijai, ka tā nav ņemusi vērā viņa intereses, atkārtoti ieceļot viņu amatā Parīzē un saņemot *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgo ziņojumu. Prasītājs apgalvo, ka lēmumu par viņa atkārtotu ieceļšanu Komisijas pārstāvniecības Parīzē vadītāja amatā, kas tika publiski paziņots 2002. gada 20. decembrī Komisijas oficiālā pārstāvja rīkotās preses konferences

laikā, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors parakstīja tikai 2003. gada 20. janvārī. Turklāt šai atkārtotajai iecelšanai amatā nebija atbilstošas publicitātes, jo minētās preses konferences laikā Komisijas oficiālais pārstāvis centās uzsvērt, ka izmeklēšana vēl nav pabeigta, un aicināja arī žurnālistus to ņemt vērā. Visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka nelielo atbalstu, kuru Komisijas oficiālais pārstāvis izrādīja pavisam nejauši, 2003. gada 17. jūnijā atbildot uz kāda žurnālista jautājumu, nevar kompensēt paziņojuma presei nepublicēšanu pēc *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgā ziņojuma saņemšanas, kas būtu bijusi taisnīga kompensācija par 2002. gada 21. novembra paziņojuma presei publicēšanu.

- 119 Komisija noliedz jebkāda pārkāpuma izdarīšanu un uzskata, ka lēmums par prasītāja pārcelšanu citā amatā Briselē bijis pietiekami pamatots, ka tas ticis pieņemts dienesta interesēs, ka tas bijis samērīgs attiecībā pret apgalvotajiem faktiem, ka tas bijis drošības pasākums, lai nodrošinātu efektīvu izmeklēšanas norisi un ka, pieņemot šo lēmumu, nevarēja tikt pārkāpts nevainīguma prezumpcijas princips.
- 120 Komisija atzīmē, ka minētais lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 7. panta 1. punkta pirmo daļu, kurā — redakcijā, kas bija spēkā faktu rašanās laikā, — bija paredzēts, ka iecelējinstītūcija, pieņemot lēmumu dienesta interesēs, katru ierēdni var norīkot, iecelt vai pārcelt amatā savā kategorijā vai atbilstoši ierēdņa pakāpei. Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru prasītāja pārcelšana citā amatā bijusi pilnīga atkāpšanās no parastajiem rotācijas noteikumiem, Komisija iebilst, ka situācija neatbilda parastai rotācijai. Tā kā šajā gadījumā tā bija ārkārtas situācija, tad arī atbilde uz to prasīja ārkārtas rīcību.
- 121 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru ar pasākumu par prasītāja pārcelšanu citā amatā Briselē pārkāpts samērīguma princips, Komisija tiesas sēdē apgalvoja, ka šajā gadījumā nekāds cits pasākums nebija iespējams. Runājot konkrētāk par argumentu, saskaņā ar kuru prasītāja piedāvājuma “paņemt bezalgas atvaļinājumu” uz izmeklēšanas laiku atbalstīšana būtu bijis gan dienesta interesēm atbilstošs pasākums, gan arī tādējādi vairāk tiktu ņemtas

vērā viņa intereses, Komisija tiesas sēdē norādīja, ka Civildienesta noteikumu 62. pantā ir paredzēts aizliegums ierēdnim atteikties no savām tiesībām uz atalgojumu, kas atbilst viņa pakāpei un limenim. Tāpat Komisija piebilda, ka arī risinājums prasītāju nosūtīt komandējumā uz Briseli nebija iespējams šajā lietā. Komandējums parasti ir īslaicīgs. Taču brīdī, kad tika pieņemts lēmums par prasītāja pārcelšanu citā amatā Briselē, nebija iespējams paredzēt, cik ilgu laiku prasīs *OLAF* veiktā izmeklēšana. Turklāt komandējumam būtu arī negatīva ietekme, proti, tas iestādei radītu papildu izdevumus.

122 Attiecībā uz iebildumu, kas ir pamatots ar nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumu, Komisija apgalvo, ka prasītāja argumentam nav faktiskā pamata, jo Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors un Komisijas oficiālais pārstāvis vairākas reizes atgādināja, ka uz attiecīgo personu joprojām attieksies šis princips. Tāpat Komisija, atsaucoties uz Civildienesta noteikumu IX pielikuma 23. pantu, kurā ir paredzēta iespēja atstādināt ierēdni no amata līdz disciplinārlietas izskatīšanas beigām, apgalvo, ka šim argumentam nav tiesiska pamata. Šāda atstādināšana nav sankcija, bet gan tikai drošības pasākums, ar kuru netiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija. Pasākumam par atstādināšanu atbilstošais pamatojums *a fortiori* ir piemērojams arī gadījumā, kad, neatstādinot no amata, notiek vienkārša pārcelšana citā amatā uz īsu laiku, kamēr tiek veikta izmeklēšana. Pēc Komisijas domām, nevainīguma prezumpcija nevar kavēt veikt drošības pasākumus netraucētas, objektīvas un efektīvas izmeklēšanas nodrošināšanai.

123 Vispārīgi runājot, Komisija atzīmē arī, ka administratīvs lēmums ir jāvērtē, pamatojoties tikai uz apstākļiem faktu rašanās brīdī. Tomēr strīdīgo faktu rašanās brīdī Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektoram nebija nekāda iemesla neievērot *OLAF* rekomendācijas, proti, uz izmeklēšanas laiku attālināt prasītāju no Komisijas pārstāvniecības Parīzē.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 124 Saskaņā ar pirmā pamata ietvaros izklāstītajiem argumentiem prasītājs būtībā izvirza trīs iebildumus. Divi pirmie iebildumi ir vērsti pret 2002. gada 19. novembra lēmumu par pārcelšanu citā amatā un ir pamatoti, pirmkārt, ar šī lēmuma nepietiekamu pamatojumu un, otrkārt, ar dienesta interešu, samērīguma principa un nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumiem, kas padara šo lēmumu spēkā neesošu. Trešā iebilduma ietvaros prasītājs apgalvo, ka Komisija nav izpildījusi tās pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses; minētais attiecas uz gadījumiem, kad Komisija, pirmkārt, atkārtoti iecēla prasītāju viņa iepriekšējā amatā Parīzē un, otrkārt, kad tā saņēma *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgo ziņojumu. Iebildums attiecībā uz pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses, kad tika saņemts *OLAF* izmeklēšanas galīgais ziņojums, tiks izskatīts otrā pamata ietvaros.
- Par iebildumu, kas ir pamatots ar lēmuma par pārcelšanu amatā Briselē nepietiekamu pamatojumu
- 125 Komisijas šaubas par prasības sakarā ar atbildību, skatot to kā vienu prasību, pieņemamību, pamatojoties uz to, ka prasītājs nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgo lēmumu par pārcelšanu citā amatā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzēto procedūru, ir jāinterpretē kā iebildumu, kas ir vērsti pret minēto lēmumu par pārcelšanu citā amatā, pieņemamības apstrīdēšana.
- 126 Neraugoties uz to, šajā gadījumā nav jālemj par iebilduma, kas ir pamatots ar minētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, pieņemamību, jo šis iebildums katrā ziņā nav pamatots.
- 127 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu, kurā tikai atkārtots EKL 253. pantā nostiprinātais vispārīgais pienākums, mērķis ir, pirmkārt, sniegt attiecīgajai

personai pietiekamu informāciju, lai tā varētu izvērtēt gan tai nelabvēlīgā akta pamatotību, gan iespēju celt prasību Civildienesta tiesā, un, otrkārt, ļaut Civildienesta tiesai veikt tiesību akta likumības pārbaudi. No iepriekš minētā izriet, ka šāds pienākums norādīt pamatojumu ir nozīmīgs Kopienu tiesību princips, no kura var atkāpties tikai imperatīvu apsvērumu dēļ (Pirmās instances tiesas 1991. gada 20. marta spriedums lietā T-1/90 *Pérez-Múñguez Casariego*/Komisija, *Recueil*, II-143. lpp., 73. punkts, un 2004. gada 6. jūlija spriedums lietā T-281/01 *Huygens*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-203. lpp., un Krājums, II-903. lpp., 105. punkts).

- 128 Pienākuma norādīt pamatojumu apjoms ir jāizvērtē, katrā konkrētā gadījumā ņemot vērā konkrētos apstākļus, it īpaši akta saturu, izvirzītā pamatojuma raksturu un adresāta interesi saņemt paskaidrojumus (Pirmās instances tiesas 2002. gada 12. decembra spriedums lietā T-135/00 *Morello*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-265. lpp., un *Recueil*, II-1313. lpp. 28. punkts). It īpaši jāatzīmē, ka lēmums ir pietiekami pamatots tad, ja tas ticis pieņemts attiecīgajam ierēdnim zināmā kontekstā, kas viņam ļauj saprast attiecībā uz viņu veiktā pasākuma piemērojamību (Pirmās instances tiesas 1995. gada 6. jūlija spriedums lietā T-36/93 *Ojha*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-161. lpp., un *Recueil*, II-497. lpp., 60. punkts, un 2004. gada 1. aprīļa spriedums lietā T-198/02 *N*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-115. lpp., un *Recueil*, II-507. lpp., 70. punkts).
- 129 Tāpat judikatūrā ir precizēts, ka lēmums, kurā paredzēta ierēdņa pārvietošana pret viņa gribu, ir viņam nelabvēlīgs akts Civildienesta noteikumu 25. panta otrās daļas izpratnē un tāpēc tas ir jāpamato (iepriekš minētais spriedums lietā *Ojha*/Komisija, 42. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 23. novembra spriedums lietā T-129/98 *Sabbioni*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-223. lpp., un *Recueil*, II-1139. lpp., 28. punkts).

- 130 Šajā gadījumā 2002. gada 19. novembra paziņojumā, ar kuru prasītājam tika nosūtīts lēmums par pārcelšanu citā amatā Briselē, bija norādīts, ka šis lēmums pieņemts dienesta interesēs, lai veicinātu izmeklēšanas, kuru *OLAF* tikko bija uzsācis attiecībā uz Komisijas pārstāvniecības Parīzē darbību, efektīvu norisi. Minētajā paziņojumā attiecībā uz prasītāju bija arī precizēts, ka konkrētāka informācija par viņa amatu tiks nosūtīta tuvākajās dienās.
- 131 Pirms 2002. gada 19. novembra lēmuma paziņošanas Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors ar 2002. gada 15. novembra paziņojumu informēja prasītāju par to, ka *OLAF* ir uzsācis izmeklēšanu, un tā paša gada 18. novembrī viņi satikās Briselē.
- 132 No iepriekš minētā izriet, ka, 2002. gada 19. novembra paziņojumā precizējot, ka lēmums par pārcelšanu citā amatā ticis pieņemts, lai veicinātu efektīvu izmeklēšanas norisi, prasītājam zināmā kontekstā un, to pārrunājot ar prasītāju tikšanās laikā, iecēļinstitūcija ir sniegusi prasītājam pietiekamu informāciju, lai, pirmkārt, pēdējais minētais varētu izvērtēt šī lēmuma pamatotību un, otrkārt, Kopienas tiesa varētu veikt likumības pārbaudi.
- 133 Līdz ar to iebildums, kas ir pamatots ar 2002. gada 19. novembra lēmuma par pārcelšanu citā amatā nepietiekamu pamatojumu, nav pamatots.

— Par iebildumiem, kas ir pamatoti ar dienesta interešu, samērīguma principa un nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumiem

- 134 Tāpat kā attiecībā uz iebildumu, kas bija pamatots ar 2002. gada 19. novembra lēmuma nepietiekamu pamatojumu, arī par šo iebildumu pieņemamību, ko netieši apstrīd Komisija, nav jālemj, jo tie katrā ziņā nav pamatoti.
- 135 Vispirms ir jāatgādina, ka, ja administrācija patiešām ir ieinteresēta iecelt amatā ierēdņus, ņemot vērā viņu spējas un personīgās intereses, tad, neskatoties uz to, ierēdņiem tomēr nevar piešķirt tiesības pildīt vai saglabāt īpašus pienākumus (Pirmās instances tiesas 2001. gada 6. marta spriedums lietā T-100/00 *Campoli*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-71. lpp., un *Recueil*, II-347. lpp., 71. punkts). Līdz ar to, kaut arī Civildienesta noteikumos, it īpaši to 7. pantā, nav tieši paredzēta iespēja “pārcelt” ierēdņi citā amatā, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Kapienu iestādēm ir plaša diskreionārā vara attiecībā uz savu dienestu organizēšanu atbilstoši tiem noteiktajiem uzdevumiem un attiecībā uz pieejamā personāla iecelšanu amatā, ņemot vērā jau minētos dienestu uzdevumus, taču ar nosacījumu, ka šī iecelšana amatā notiek dienesta interesēs un, ievērojot darba līdzvērtību (Tiesas 1988. gada 23. marta spriedums lietā 19/87 *Hecq*/Komisija, *Recueil*, 1681. lpp., un 1996. gada 12. novembra spriedums lietā C-294/95 P *Ojha*/Komisija, *Recueil*, I-5863. lpp.).
- 136 Izvērtējot iestāžu diskreionārās varas apjomu attiecībā uz dienesta interešu izvērtēšanu, Civildienesta tiesai ir jāpārbauda tikai, vai iecelējinstiūcija ir rīkojusies pareizi un savu diskreionāro varu nav izmantojusi acimredzami nepareizi (Pirmās instances tiesas 2000. gada 12. decembra spriedums lietā T-223/99 *Dejaiffe*/ITSB, *Recueil FP*, I-A-277. lpp., un *Recueil*, II-1267. lpp., 53. punkts, un 2004. gada 21. septembra spriedums lietā T-325/02 *Soubies*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-241. lpp., un Krājums, II-1067. lpp., 50. punkts).

- 137 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, kaut arī administrācijas pienākums ņemt vērā darbinieku intereses atspoguļo līdzsvaru starp Civildienesta noteikumos paredzētām savstarpējām tiesībām un pienākumiem attiecībās starp valsts iestādi un valsts dienesta darbiniekiem, no šī pienākuma izrietošās prasības nevar kavēt iecelējinstītūciju veikt pasākumus, kas, pēc tās domām, ir nepieciešami dienesta interesēs, jo ikvienai amata vietas aizpildīšanai ir jānotiek galvenokārt dienesta interesēs (Pirmās instances tiesas 1993. gada 16. decembra spriedums lietā T-80/92 *Turner/Komisija*, *Recueil*, II-1465. lpp., 77. punkts, un 2005. gada 24. novembra spriedums lietā T-236/02 *Marcuccio/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-365. lpp., un Krājums, II-1621. lpp., 129. punkts).
- 138 Ņemot vērā šos principus un ierobežoto kontroli, kāda tiek piešķirta Civildienesta tiesai, ir jāizvērtē prasītāja iebildumi, kas ir pamatoti ar dienesta interešu, samērīguma principa un nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumiem.
- 139 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru 2002. gada 19. novembra lēmums par pārcelšanu citā amatā bija pretrunā ar dienesta interesēm, šis lietas faktiskajā kontekstā ir jāatgādina, ka *OLAF* uzsāktā iekšējā izmeklēšana attiecās uz iespējamām nelikumībām Preses un komunikāciju ĢD, konkrētāk, Komisijas pārstāvniecībā Parīzē, un ka prasītājs šajā pārstāvniecībā ieņēma vadošu amatu. Turklāt viņa pārcelšana citā amatā uz izmeklēšanas laiku notika pēc *OLAF* ģenerāldirektora rekomendācijas, kuras mērķis bija aizliegt prasītājam, kā arī viņa vietniekam attiecīgajā laika periodā jebkādu pieeju pārstāvniecības birojiem, lai nodrošinātu minētās izmeklēšanas efektīvu norisi.
- 140 Ir atzīts, ka nepieciešamība nodrošināt šāda veida izmeklēšanas netraucētu un efektīvu norisi var pamatot lēmumu par pārcelšanu citā amatā līdz izmeklēšanas beigām (Pirmās instances tiesas 2007. gada 7. februāra spriedumi lietā T-339/03 *Clotuche/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-2-29. lpp. un II-A-2-179. lpp., 69. punkts, un apvienotajās lietās T-118/04 un T-134/04 *Calò/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-2-37. lpp. un II-A-2-253. lpp., 113. punkts).

- 141 Līdz ar to pasākuma, kuru apstrīd prasītājs, mērķis atbilst dienesta interesēm. Tomēr atliek noteikt, vai līdzekļi, kas tika izmantoti šī leģitīmā mērķa sasniegšanai, atbilda samērīguma principa prasībām.
- 142 Šajā sakarā, ņemot vērā plašo diskrecionāro varu, kāda ir iestādei attiecībā uz dienesta interešu izvērtēšanu, ir jākonstatē, ka prasītāja pārcelšana citā amatā Briselē uz laiku, kamēr *OLAF* veic izmeklēšanu Komisijas pārstāvniecībā Parīzē, nav acīmredzami nesamērīga ar šī pasākuma mērķi, proti, novērst jebkādu iespējamo interešu konfliktu un nodrošināt izmeklēšanas efektīvu norisi. Ar to vien, ka citu iespēju, piemēram, prasītāja piedāvājuma paņemot atvaļinājumu vai nosūtīt viņu komandējumā, atbalstīšana varēja būt atbilstošāka dienesta interesēm un ka šādā gadījumā vairāk tiktu ņemtas vērā prasītāja intereses, vien nepietiek, lai minēto pasākumu par pārcelšanu citā amatā uzskatītu par nesamērīgu.
- 143 Attiecībā uz iebildumu, kas ir pamatots ar nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumu, ir jākonstatē, ka pasākums par prasītāja pārcelšanu citā amatā Briselē bija nevis sankcija, bet gan drošības pasākums, kura laiks bija ierobežots ar izmeklēšanai, kuru veica *OLAF* Komisijas pārstāvniecības Parīzē telpās, nepieciešamo laiku.
- 144 Turklāt jāatgādina, ka, ja problēmas, kas ir saistītas ar iekšējām vai ārējām attiecībām, rada tādu saspīlējumu, kas var apdraudēt pienācīgu dienesta darbību, tad tās saskaņā ar judikatūru var attaisnot ierēdņa pārcelšanu citā amatā dienesta interesēs. Šāds pasākums par pārcelšanu citā amatā var tikt veikts pat neatkarīgi no tā, kurš ir atbildīgs par attiecīgajām problēmām (pēc analogijas skat. Tiesas 1979. gada 12. jūlija spriedumu lietā 124/78 *List/Komisija, Recueil*, 2499. lpp., 13. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Ojha/Komisija*, 41. punkts). Tāpēc ir jāuzskata, ka, ja dienesta intereses attaisno ierēdņa pārcelšanu citā amatā, lai izbeigtu tikai un vienīgi iekšēju konfliktu, kas kavē pienācīgu dienesta darbību, turklāt bez nepieciešamības pierādīt, ka attiecīgais ierēdnis, kuru pārceļ citā amatā, ir jebkādā veidā atbildīgs par šo konfliktu, tad dienesta intereses var pamatot arī tāda lēmuma pieņemšanu, kura mērķis ir nodrošināt izmeklēšanas

netraucētu norisi, arī šajā gadījumā nepastāvot nepieciešamībai pierādīt, ka ierēdnis, kurš tiek pārcelts citā amatā, ir atbildīgs par jautājumiem, attiecībā uz kuriem tiek veikta izmeklēšana (iepriekš minētie spriedumi lietā *Clotuche/Komisija*, 71. punkts, un lietā *Calò/Komisija*, 109. punkts).

- 145 Visbeidzot, ir jāuzsver, ka konkrēta akta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā tiesiskos un faktiskos apstākļus šī akta pieņemšanas brīdī (Pirmās instances tiesas 2003. gada 4. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-124/01 un T-320/01 *Del Vaglio/Komisija*, *Recueil FP*, I-A-157. lpp., un *Recueil*, II-767. lpp., 77. punkts). Līdz ar to informācija, kas atklājusies sakarā ar izmeklēšanu pēc lēmuma par pārcelšanu citā amatā pieņemšanas un kas attaisno prasītāju, nevar ietekmēt minētā lēmuma likumību, jo izmeklēšanas un pasākumu, kas pieņemti, lai nodrošinātu šīs izmeklēšanas netraucētu un efektīvu norisi, galvenais mērķis ir noteikt, vai sākotnējās aizdomas bijušas pamatotas.
- 146 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Komisija nav pārkāpusi plašās diskrecionārās varas, kāda tai piemīt šajā sakarā, robežas, uzskatot, ka *OLAF* veiktās izmeklēšanas, kas ietvēra arī Komisijas pārstāvniecības Parīzē personāla nopratināšanu, netraucēta un efektīva norise vislabāk tiktu nodrošināta tad, ja prasītājs uz šīs izmeklēšanas laiku atstātu savu amatu minētajā pārstāvniecībā. Tādējādi, ja, pēc Komisijas domām, sākotnējā situācija varēja traucēt *OLAF* veiktās izmeklēšanas efektīvu norisi, Komisija bija tiesīga, izmantojot savu plašo diskrecionāro varu, uzskatīt, ka dienesta intereses attaisno pasākumu pārcelt prasītāju citā amatā (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 16. aprīļa spriedumu lietā T-51/01 *Fronia/Komisija*, *Recueil FP*, I-A-43. lpp., un *Recueil*, II-187. lpp., 55. punkts, un iepriekš minētos spriedumus lietā *Clotuche/Komisija*, 76. punkts, un lietā *Calò/Komisija*, 114. punkts).
- 147 Līdz ar to iebildumi, saskaņā ar kuriem ar lēmumu par stridīgo pārcelšanu citā amatā ir pārkāptas dienesta intereses, samērīguma princips un nevainīguma prezumpcijas princips, nav pamatoti.

— Par iebildumu, kas ir pamatots ar pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neizpildi, atkārtoti ieceļot prasītāju amatā Parīzē

148 Attiecībā uz Komisijas rīcību, kurai nav lēmuma rakstura un kura attiecas uz pasākumiem par prasītāja atkārtotu iecelšanu amatā pārstāvniecībā Parīzē, ir jākonstatē, ka par to, ka drošības pasākums par prasītāja pārcelšanu citā amatā ir atcelts, viņš pirmo reizi uzzināja ar preses starpniecību. Par to, ka vairs nepastāv iemesli, kuru dēļ nevarētu atcelt minēto pasākumu, tika publiski paziņots 2002. gada 20. decembrī *F. kunga*, kurš bija Komisijas oficiālais pārstāvis, rīkotās preses konferences laikā, un tikai pēc tam, 2003. gada 6. janvārī, tas tika individuāli paziņots prasītājam *F. kunga*, kurš nu jau bija Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors, organizētās tikšanās laikā. Pa to laiku Francijas prese ziņoja par šī drošības pasākuma atcelšanu. Lēmumu par prasītāja atkārtotu iecelšanu amatā Komisijas pārstāvniecībā Parīzē, kurš stājās spēkā ar atpakaļejošu spēku, proti, 2002. gada 19. decembrī, Preses un komunikāciju ĢD ģenerāldirektors parakstīja tikai 2003. gada 20. janvārī. Komisijas paskaidrojums bija vien tāds, ka prasītājam pietika palasīt presi, lai uzzinātu, ka vairs nepastāv iemesli, kuru dēļ iecelēj institūcija nevarētu atcelt attiecībā uz prasītāju pieņemto drošības pasākumu.

149 Šādi rīkojoties, Komisija nav ņēmusi vērā prasītāja legītīmās intereses, proti, tiesības uz to, ka iecelēj institūcija informē viņu personīgi, nevis ar preses starpniecību par būtisku viņa profesionālās situācijas attīstību. Tādējādi ar šādu rīcību netika ņemts vērā līdzsvars starp Civildienesta noteikumos paredzētām savstarpējām tiesībām un pienākumiem attiecībās starp publisko tiesību iestādi un publisko tiesību iestādes dienesta darbiniekiem, un līdz ar to Komisija neizpildīja pienākumu ņemt vērā prasītāja kā ierēdņa intereses.

150 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir atbalstāms daļā, kas attiecas uz iebildumu, kurš ir pamatots ar pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neizpildi, atkārtoti ieceļot prasītāju amatā Parīzē, bet pārējā daļā noraidāms kā nepamatots.

c) Par otro pamatu, kas ir pamatots ar izmeklēšanas konfidencialitātes neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 151 Prasītājs uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi *OLAF* veiktās izmeklēšanas konfidencialitātes principu un ar tās 2002. gada 21. novembra paziņojumu preseī un oficiālā pārstāvja paziņojumiem tajā pašā dienā notikušajā preses konferencē nav nodrošinājusi atbilstošu lēmuma par viņa pārcelšanu citā amatā publicitāti. Turklāt prasītājs apgalvo, ka oficiālais pārstāvis tajā pašā preses konferencē publiski izteica komentārus, kas kaitēja prasītāja reputācijai.
- 152 Prasītājs uzskata, ka 2002. gada 21. novembra preses paziņojums, kas tika izsniegts vairākiem simtiem žurnālistu, bija bezprecedenta paziņojums un saņēmējiem ļāva ļoti ātri atpazīt attiecīgos ierēdņus, ņemot vērā viņu ievērojamos amatus. Šī neparastā atspoguļošana medijos pārkāpa *OLAF* veiktās izmeklēšanas konfidencialitātes principu, kas paredzēts Regulas Nr. 1073/1999 8. panta 2. punktā.
- 153 Tāpat prasītājs apgalvo, ka Komisijas oficiālais pārstāvis, 2002. gada 21. novembra preses konferencē kļūdaini apgalvojot, ka *Maisons de l'Europe* piešķirto strīdīgo subsīdiu pārvaldību veikušas pārstāvniecības, izplatīja apmelojošu un godu aizskarošu apgalvojumu, kas ļāva domāt, ka prasītājs kā Komisijas pārstāvniecības Parīzē vadītājs ir atbildīgs par līdzdalību apgalvotajā krāpšanā, pat ja viņš tajā nav bijis iesaistīts.
- 154 Prasītājs uzskata, ka šīs dažādās informācijas izplatīšanas rezultātā 2002. gada 23. novembrī laikrakstā *Le Monde* tika publicēts viņam absolūti postošs raksts.

- 155 Komisija noliedz, ka būtu pārkāpusi *OLAF* veiktās izmeklēšanas konfidencialitātes principu, un apgalvo, ka tās pārstāvji nekad nav izpauduši prasītāja vārdu, bet ka drīzāk paši žurnālisti rikojušies pēc savas iniciatīvas. Tā precizē, ka 2002. gada 21. novembra paziņojums preseī tika publicēts it īpaši prasītāja interesēs, lai pēc iespējas novērstu iespējamās spekulācijas un baumas, kas varēja rasties sakarā ar lielo interesi, kādu žurnālisti izrādīja attiecībā uz strīdīgajiem faktiem.
- 156 Komisija noliedz arī jebkādu komentārus, kas būtu apdraudējuši prasītāja reputāciju, un precizē, ka tās oficiālais pārstāvis 2002. gada 21. novembra preses konferences laikā nevienā brīdī nav izteicis nepamatotu apgalvojumu par to, ka prasītājs būtu atbildīgs par visām izmaksām, kas bija radušās Francijā, un it īpaši tām, kas attiecās uz *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse*.
- 157 Vispārīgi runājot, Komisija apgalvo, ka tās pārstāvju izteikumi par vispārzināmiem faktiem, kas skar apskatāmos jautājumus, nevar būt pamats iestādes saukšanai pie atbildības — ar nosacījumu, ka šo pārstāvju izteikumi ir pamatoti, kā tas bija 2002. gada novembra un decembra preses konferencēs.
- 158 Visbeidzot, Komisija uzsver, ka, organizējot 2002. gada 20. decembra un 2003. gada 17. jūnija preses konferences, prasītāja interesēs tika nodrošināta atbilstoša publicitāte gan par viņa atkārtotu iecelšanu amatā Parīzē, gan tad, kad tika saņemts *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgais ziņojums.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 159 Saskaņā ar otrā pamata ietvaros izklāstītajiem argumentiem prasītājs būtībā izvirza trīs iebildumus, kas ir pamatoti attiecīgi ar pienākuma nodrošināt *OLAF* veiktās izmeklēšanas konfidencialitāti neievērošanu, neatbilstošu publicitāti viņa

pārcelšanai citā amatā un ar to, ka Komisijas pārstāvji 2002. gada 21. novembra preses konferencē attiecībā uz prasītāju izteica apmelojošus un godu aizskarošus komentārus. Turklāt pirmā pamata ietvaros prasītājs apgalvo, ka Komisija, saņemot *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgo ziņojumu, nav izpildījusi tās pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses.

- 160 Ir jāpārbauda visi iemesli, kas pamatoti ar pienākuma nodrošināt *OLAF* veiktās izmeklēšanas konfidencialitāti neievērošanu, neatbilstošu publicitāti prasītāja pārcelšanai citā amatā, kā arī pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neievērošanu brīdī, kad tika saņemts *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgais ziņojums, jo visi šie trīs iemesli savā starpā ir cieši saistīti.

— Par iemesliem, kas ir pamatoti ar pienākuma nodrošināt *OLAF* veiktās izmeklēšanas konfidencialitāti neievērošanu, neatbilstošu publicitāti prasītāja pārcelšanai citā amatā un pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neievērošanu brīdī, kad tika saņemts *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgais ziņojums

- 161 Regulas Nr. 1073/1999 8. panta 2. punktā ir plaši definēts noteikums attiecībā uz izmeklēšanām, ko veic *OLAF*. Šis noteikums ir jāinterpretē tam atbilstošā kontekstā un it īpaši saskaņā ar šīs regulas 10. apsvērumu, kurā ir noteikts, ka *OLAF* izmeklēšana ir jāveic, pilnībā ievērojot pamatbrīvības. Līdz ar to šo noteikumu nevar interpretēt tādējādi, ka tā mērķis ir vienīgi nodrošināt informācijas, kas tiek iegūta, lai atklātu patiesību, konfidencialitāti, bet tas ir jāinterpretē tādējādi, ka tā mērķis ir nodrošināt arī nevainīguma prezumpcijas principa ievērošanu gan attiecībā uz ierēdņiem un darbiniekiem, par kuriem tiek veikta izmeklēšana, gan līdz ar to arī attiecībā uz viņu reputāciju.
- 162 Turklāt jāatzīmē, ka izmeklēšanas efektīva norise var nozīmēt, ka tās īstenošanas noteikumi paliek konfidenciali un ka par tiem netiek informētas pat tās personas, kuras tiek nopratinātas. Tā Lēmuma 1999/396 4. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka ierēdnis var netikt informēts par tā iespējamu saistību ar faktiem, attiecībā uz kuriem tiek veikta izmeklēšana, ja tas var traucēt izmeklēšanu. Papildus īpašai

aizsardzībai, kas ir garantēta Regulas Nr. 1073/1999 8. panta 2. punktā, iestādei, pie kuras pieder attiecīgais ierēdnis, ievērojot gan labas pārvaldības principu, gan pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses, vienlaikus ņemot vērā arī tiesības, kādas ir piešķirtas tādai neatkarīgai iestādei kā *OLAF*, lai tā varētu veikt izmeklēšanu, pamatoti būtu jāizvērtē īpaša piesardzība un atturība, publicējot paziņojumus vai izsakot aizdomas par krāpšanu. Šiem apsvērumiem ir vēl lielāka nozīme attiecībā uz ikvienas personas tiesībām atsaukties uz nevainīguma prezumpciju, ja no *OLAF* veiktās izmeklēšanas vēl nav izdarīti nekādi secinājumi.

- 163 Pienākums ņemt vērā ierēdņa intereses nozīmē, ka iestādei, pieņemot lēmumu attiecībā uz ierēdņa situāciju, ir jāņem vērā visi elementi, kas var ietekmēt šo lēmumu, un līdz ar to tai ir jāņem vērā ne tikai dienesta intereses, bet arī attiecīgā ierēdņa intereses (Pirmās instances tiesas 2003. gada 17. decembra spriedums lietā T-133/02 *Chawdhry/Komisija, Recueil FP, I-A-329. lpp., un Recueil, II-1617. lpp., 107. punkts, un 2004. gada 3. marta spriedums lietā T-48/01 Vainker/Parlaments, Recueil FP, I-A-51. lpp., un Recueil, II-197. lpp., 125. punkts).*
- 164 Judikatūrā ir precizēts, ka, ja pastāv nopietnas apsūdzības attiecībā uz ierēdņa godu, administrācijai ir pienākums izvairīties no tādu apsūdzību publicēšanas, kas nav absolūti nepieciešama (Tiesas 1974. gada 11. jūlija spriedums lietā 53/72 *Guillot/Komisija, Recueil, 791. lpp., 3.—5. punkts).* Tāpat ir atzīts, ka saskaņā ar pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses un labas pārvaldības principu attiecīgajai iestādei ir jāizvērtē no tā, ka attiecībā uz ierēdņi tiek izplatīti paziņojumi, kas var apdraudēt viņa profesionālo godu. Līdz ar to administrācijai principā, kas varētu nodarīt attiecīgajam ierēdnim kaitējumu, gan arī, no otras puses, jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai izvairītos no šā ierēdņa godu aizskarošas informācijas izplatīšanas jebkādā veidā iestādes ietvaros (skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 12. decembra rīkojumu lietā T-203/95 R *Connolly/Komisija, Recueil, II-2919. lpp., 35. punkts).*

- 165 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāatzīst, ka Kopienu iestāžu vidū ir nostiprinājusies atbildības kultūra, kam iemesls ir it īpaši sabiedrības raizes par to, ka tā tiks informēta un varēs būt droša, ka tiks atklātas nepareizas darbības un krāpšanas gadījumi un ka vajadzības gadījumā tie tiks izskausti un vainīgie tiks sodīti. Šīs prasības sekas ir tādas, ka ierēdņiem un darbiniekiem, kuri ieņem atbildīgus amatus tādā iestādē kā, piemēram, Komisija, ir jārēķinās ar to, ka var būt pamatota nepieciešamība noteiktu informāciju nodot sabiedrībai.
- 166 Tālāk ir jāuzsver, ka, tiklīdz ir uzsākta izmeklēšana, pamatojoties uz aizdomām par krāpšanu, pastāv iespēja, ka var tikt grauta kādas personas reputācija, it īpaši, ja informācija par šo izmeklēšanu nonāks ārpus iestādes. Ar attiecīgās personas attaisnošanu tādas izmeklēšanas beigās, attiecībā uz kuru tikusi veikta šāda veida publicitāte, reti kad ir pietiekami, lai pilnībā novērstu attiecīgās personas reputācijai nodarīto kaitējumu. Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības ietvaros kaitējumu, kuru ir izraisījusi izmeklēšanas uzsākšana un norise, var atlīdzināt tikai tad, ja attiecīgā iestāde ir izdarījusi pārkāpumu, kura dēļ to var saukt pie atbildības, lai arī cik nepatīkami tas būtu individam, kurš, šo izmeklēšanu noslēdzot, galu galā tiek attaisnots. Turklāt gadījumā, ja papildus šim morālajam kaitējumam izmeklēšanas rezultātā ir iestājusies arī arodslimība Civildienesta noteikumu 73. panta izpratnē, šī minētā norma paredz ierēdnim iespēju saņemt kompensāciju vienreizējas izmaksas veidā un pēdējam minētajam nav jāpierāda jebkāds iestādes izdarītais pārkāpums.
- 167 Ņemot vērā, ka var būt pamatota nepieciešamība noteiktu informāciju nodot sabiedrībai, iestādei šādā gadījumā ir jāpievērš lielāka uzmanība pienākuma ņemt vērā tās darbinieku intereses ievērošanai. Šīs uzmanības pievēršana pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses ievērošanai konkrētas izmeklēšanas ietvaros ir vēl nozīmīgāka tad, ja pastāv iespēja, ka mediji var publiski apšaubīt individu profesionālo godu vai reputāciju, tādējādi palielinot viņiem jau nodarīto kaitējumu tik tālu, ka var būt neiespējami to novērst.

- 168 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāizvērtē publicitātes pasākumi, kurus Komisija veica attiecībā uz *OLAF* veiktās izmeklēšanas uzsākšanu un prasītāja pārcelšanu citā amatā.
- 169 Šajā gadījumā, tā kā iecelēj institūcija, izmantojot savu likumīgo diskrecionāro varu, izvēlējās uz izmeklēšanas laiku pārcelt prasītāju citā amatā Briselē, tai bija tiesības uzskatīt, ka dienesta intereses attaisno tādu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu sabiedrības informētību par minēto pārcelšanu citā amatā. Ņemot vērā, pirmkārt, ka prasītājs regulāri tikās ar presi sakarā ar viņa kā Komisijas pārstāvniecības Parīzē vadītāja amata pienākumiem, un, otrkārt, žurnālistu jau iepriekš izrādīto interesi attiecībā uz aizdomām par iespējamām nelikumībām *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* ietvaros, daži no viņiem nenoliedzami būtu pamanījuši prasītāja prombūtni minētajā pārstāvniecībā arī tad, ja iestāde nebūtu sniegusi nekādu informāciju. Prombūtnes konstatēšana būtu izraisījusi dažāda veida spekulācijas presē, kas varētu kaitēt gan prasītāja, gan Komisijas interesēm.
- 170 Šī nenovēršamā konfidencialitātes atcelšana attiecībā ne tikai uz lēmuma par pārcelšanu citā amatā pieņemšanu, bet arī prasītāja identitāti, tā kā bija acīmredzams, ka prasītājs bija viens no tiem diviem ierēdņiem, uz kuriem attiecās minētais pasākums, bija saistīta ar prasītāja ieņemamo amatu, nevis ar Komisijas izvēli, un tā bija arī dienesta vēlme nodrošināt atbilstošu publicitāti, lai izvairītos no baumām, kas varētu kaitēt gan abiem ierēdņiem, gan iestādei. Līdz ar to, ņemot vērā šīs lietas īpašos apstākļus, informācijas nodošana presei gan par *OLAF* izmeklēšanu, gan arī divu ierēdņu pārcelšanu citā amatā kā tāda nevar tikt uzskatīta par obligāto pienākumu, proti, nodrošināt *OLAF* izmeklēšanai atbilstošu konfidencialitāti, neievērošanu.
- 171 Tomēr atliek noteikt, vai publicitāte, kādu Komisija piešķīra šim jautājumam, nebija nesamērīga ar dienesta interesēm, kas bija tās pamatā.

- 172 Jākonstatē, ka informācija, kuru Komisija nodeva presei *OLAF* veiktās izmeklēšanas laikā, nenodrošināja taisnīgu līdzsvaru starp prasītāja un iestādes interesēm. Kaut arī Komisijas sākotnējais mērķis — pēc iespējas samazināt baumas un spekulācijas, kādas nenovēršami būtu radušās, ja par prasītāja pārceļšanu citā amatā netiktu sniegta nekāda informācija, ir attaisnojams, tad publicitāte, kādu Komisija nodrošināja no brīža, kad *OLAF* uzsāka izmeklēšanu, līdz brīdim, kad tika paziņots *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgais ziņojums, liekas neatbilstoša vairāku iemeslu dēļ.
- 173 Pirmkārt, kā to Komisija precizēja tiesas sēdē, atbildot uz Civildienesta tiesas uzdoto jautājumu, tas, ka Komisija pēc savas iniciatīvas publicēja savu pašas paziņojumu presei papildus jau *OLAF* publicētajam paziņojumam par izmeklēšanas uzsākšanu, ir relatīvi reti sastopama prakse. Šī diezgan neparastā izvēle, kas varēja vienīgi vēl vairāk pievērst uzmanību strīdīgajiem faktiem, līdz ar to uzlika Komisijai pienākumu pievērst arvien lielāku uzmanību prasītāja interesēm un veikt īpašus pasākumus, lai nodrošinātu prasītāja interešu aizsardzību.
- 174 Otrkārt, Komisijas publicēto paziņojumu presei formulējums lika noprast, ka abas personas, kas tika pārceltas citā amatā Briselē, bija personīgi iesaistītas iespējamās nelikumībās, par kurām *OLAF* veica izmeklēšanu. Kaut arī attiecīgo ierēdņu vārdi minētajā paziņojumā presei netika nosaukti, ikviens samērā informēts žurnālists tos varēja viegli atpazīt pēc minētā paziņojuma konteksta. Līdz ar to Komisijas apgalvojums par to, ka tā nav pieminējusi attiecīgo ierēdņu vārdus, šajā gadījumā nešķiet atbilstošs.
- 175 Visbeidzot, šis paziņojums presei bija neprecīzs. Saskaņā ar tajā sniegto informāciju Komisija lūdza *OLAF* izvērtēt iespēju uzsākt izmeklēšanu, lai gan minētā paziņojuma publicēšanas dienā, proti, 2002. gada 21. novembrī, Komisija labi zināja, ka izmeklēšana jau tiek veikta, jo tā tika uzsākta 2002. gada 15. novembrī.

- 176 2002. gada 21. novembra preses konferencē Komisijas oficiālais pārstāvis izteicās visai piesardzīgi. It īpaši piesardzīgs viņš bija, uzsverot, ka neviens netiek apsūdzēts un ka lēmumi par pārcelšanu citā amatā uz tā paša ģenerāldirektorāta citu dienestu tika pieņemti, lai izvairītos no jebkāda interešu konflikta un nodrošinātu izmeklēšanas efektīvu norisi. Tomēr ar šo relatīvo piesardzību, ar kādu Komisijas oficiālais pārstāvis izteicās minētajā preses konferencē, nebija pietiekami, lai novērstu kaitējumu, kāds tika nodarīts prasītājam, 2002. gada 21. novembrī publicējot paziņojumu presei, kurā tika apsūdzēti divi ierēdņi un kas vedināja žurnālistus uzdot citus jautājumus.
- 177 Tāpat ir jākonstatē, ka Komisija pēc savas iniciatīvas nenodrošināja nekādu publicitāti 2003. gada 6. maija *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgajam ziņojumam, no kura izrietošie secinājumi attaisnoja prasītāju attiecībā uz apgalvojumiem, kas bija pamats minētās izmeklēšanas uzsākšanai. Vienīgais Komisijas nostājas publiskais paziņojums pēc minētā ziņojuma saņemšanas tika pausts, atbildot uz kāda žurnālista uzdoto jautājumu, kārtējās Komisijas oficiālā pārstāvja organizētās preses konferences laikā 2003. gada 17. jūnijā, kurā šis pārstāvis, kad šis jautājums tika uzdots, visādā ziņā izteica gan savu, gan iestādes atbalstu prasītājam.
- 178 Šāda nostājas izteikšana, kas bija samērā novēlota, nedz pēc tās izteikšanas veida, nedz arī pēc tā, cik plaši tā tika izteikta, nav salīdzināma ar publicitāti, kāda tika piešķirta prasītāja pārcelšanai citā amatā, uzsākot izmeklēšanu. Līdz ar to pastāv būtiska atšķirība starp publicitāti, kāda tika piešķirta prasītāja pārcelšanai citā amatā, uzsākot izmeklēšanu, un publicitāti, kāda tika nodrošināta pēc *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgā ziņojuma saņemšanas. Ievērojamā publicitāte, kādu Komisija nodrošināja prasītāja pārcelšanai citā amatā, kurai bija acīmredzami negatīva ietekme uz prasītāja reputāciju, netika līdzsvarota ne ar vienu Komisijas korektīvo pasākumu brīdī, kad *OLAF* publicēja izmeklēšanas galīgo ziņojumu.
- 179 Ar Komisijas izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru prasītājs tika pilnībā attaisnots 2002. gada 20. decembra preses konferencē, kuras laikā Komisijas oficiālais pārstāvis publiski paziņoja, ka attiecībā uz konkrēto personu pieņemtais

drošības pasākums par pārcelšanu citā amatā tiek atcelts, nevar apstrīdēt šādu secinājumu. Faktiski šajā datumā izmeklēšana vēl nebija pabeigta un aizdomas par krāpšanu, par kurām prese tika informēta ar 2002. gada 21. novembra preses paziņojumu, vēl pastāvēja. Līdz ar to pretēji Komisijas apgalvotajam paziņojumu par drošības pasākuma, kas tika veikts attiecībā uz prasītāju, atcelšanu nevar pielīdzināt prasītāja pilnīgai attaisnošanai.

- 180 Tādējādi Komisija, pēc savas iniciatīvas publicējot paziņojumu presei, kura saturs lika domāt, ka prasītājs, kurš tika pārcelts citā amatā Briselē, bija personīgi iesaistīts iespējamās nelikumībās, attiecībā uz kurām *OLAF* veica izmeklēšanu, un neveicot korektīvus pasākumus, kas varētu līdzsvarot nesamērīgo un negatīvo publicitāti, kādu šis paziņojums radīja presē, nepietiekami ņēma vērā prasītāja intereses attiecībā uz viņa interesēm un nesamazināja līdz iespējamam minimumam kaitējumu, kāds tika nodarīts prasītājam, uzsākot izmeklēšanu. Līdz ar to Komisija nav izpildījusi tās pienākumu ņemt vērā savu darbinieku intereses.

— Par iebildumu, kas ir pamatots ar apmelojošiem un godu aizskarošiem komentāriem

- 181 Attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru 2002. gada 21. novembra preses konferences laikā, apstiprinot, ka par subsīdiju, kuras Komisijas piešķirusi *Maisons de l'Europe*, pārvaldību ir atbildīgas pārstāvniecības, Komisijas oficiālais pārstāvis izplatīja apmelojošu un godu aizskarošu apgalvojumu, ir jāatzīmē, ka, kaut arī šis apgalvojums nebija īsti precīzs, oficiālais pārstāvis izteicās samērā piesardzīgi, it īpaši norādot, ka par šo subsīdiju pārvaldību ir atbildīgas vairākas personas. Turklāt ir jāņem vērā, ka šie paziņojumi tika izteikti mutvārdos, kas nozīmē, ka tie nevar būt tikpat precīzi un skaidri kā rakstveida apgalvojumi. Tāpēc šiem paziņojumiem nav tāda piemērojamība, kādu tiem piešķir prasītājs.

182 Līdz ar to iebildums par to, ka Komisijas pārstāvis izteicis apmelojošus un godu aizskarošus komentārus, nav pamatots.

d) Civildienesta tiesas secinājumi par Komisijas izdarīto pārkāpumu

183 Tādējādi Civildienesta tiesa secina, ka, pirmkārt, neievērojot prasītāja leģitīmās intereses, proti, tiesības uz to, ka iecelēj institūcija informē viņu personīgi, nevis ar preses starpniecību par viņa atkārtotu iecelšanu amatā Parīzē, un, otrkārt, piešķirot prasītāja pārcelšanai citā amatā uz izmeklēšanas laiku lielu publicitāti, taču vienlaikus atbilstoši nenovēršot kaitējumu, kāds līdz ar šo nesamērīgo publicitāti tika nodarīts prasītājam, Komisija nav izpildījusi savu pienākumu ņemt vērā savu darbinieku intereses un pieļāvusi dienesta pārkāpumus, par kuriem to var saukt pie atbildības.

184 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai apgalvotais kaitējums ir paties un vai starp Civildienesta tiesas konstatētajiem pārkāpumiem un nodarīto kaitējumu pastāv cēloņsakarība.

2. *Par nodarīto kaitējumu*

a) Lietas dalībnieku argumenti

185 Prasītājs uzskata, ka Komisijas izdarīto pārkāpumu dēļ viņš ir guvis smagu traumu, kas izpaužas kā dziļa un hroniska depresija, kuras rezultātā 2004. gada 1. maijā viņam tika piešķirta invaliditāte. Aizejot no darba invaliditātes dēļ, viņš ir cietis materiālus zaudējumus, kas ir līdzvērtīgi starpībai starp viņa pamatalgas summu un invaliditātes pensijas summu laika periodā no invaliditātes piešķiršanas līdz

brīdim, kad viņš bija tiesīgs saņemt izdienas pensiju, proti, 55 mēnešus. Tādējādi viņa materiālo zaudējumu apmērs ir EUR 264 000.

- 186 Turklāt Komisijas pieļautie pārkāpumi ievērojami aizskāruši viņa godu un reputāciju, kā arī izpostījuši viņa karjeras pēdējos gadus. Līdz ar to viņš ir cietis morālo kaitējumu, un tā apjomu ievērojami palielinājusi iecēlēj institūcijas atteikšanās atzīt izdarītos pārkāpumus. Šī morālā kaitējuma apmērs ir EUR 500 000.
- 187 Rakstveida procesā Komisija norādīja, ka prasītājam nodarītais kaitējums un cēloņsakarība, kāda, pēc prasītāja domām, pastāv ar it kā izdarītajiem pārkāpumiem, var tikt novērtēti tikai tad, ja ir pabeigts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu ierosinātais process. Komisija it īpaši uzsvēra, ka prasītājam nodarītais kaitējums ir jānovērtē, ņemot vērā saskaņā ar minēto normu saņemtos pabalstus, un atbilstoši iepriekš minētajam spriedumam lietā *Lucaccioni*/Komisija.
- 188 Savos apsvērumos, kas Civildienesta tiesas kancelejā, nosūtot faksu, tika iesniegti 2006. gada 10. novembrī (oriģinālu iesniedzot tā paša gada 13. novembrī), proti, pēc tam, kad prasītājs bija atteicies no procesa, kuru viņš bija ierosinājis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, Komisija apgalvo, ka minētā atteikšanās no procesa nevar mainīt prāvas apjomu. Tā tālāk apgalvo, ka kaitējums ir jānovērtē objektīvi un to nevar noteikt lietas dalībnieki. Līdz ar to prasītājs nevar, atsakoties no procesa, palielināt atlīdzības apjomu, kādu viņš prasa par nodarīto kaitējumu. Turklāt Komisija atzīmē, ka prasītājam ir pilnīgas tiesības atsaukt savu atteikšanos no procesa un lūgt atsākt procesu, kas tika ierosināts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu.

189 Savā iebildumu rakstā Komisija pakārtoti uzsver, ka summa, kādu pieprasa prasītājs par viņam nodarīto morālo kaitējumu, ir nesamērīgi liela.

b) Civildienesta tiesas vērtējums

190 Vispirms ir jāprecizē, ka gan materiālais, gan morālais kaitējums, kas izriet no rīcības, kas, pēc prasītāja domām, ir uzskatāma par pārkāpumu, bet ko neuzskata par pārkāpumu Civildienesta tiesa, it īpaši no rīcības, Komisijai informējot *OLAF* par iespējamām nelikumībām *Info-Point Europe d'Avignon* ietvaros un Komisijai pieņemot lēmumu par pārcelšanu citā amatā Briselē, nevar tikt ņemts vērā.

191 Atliek tikai noteikt, kāds ir materiālais un morālais kaitējums, kas, pēc prasītāja domām, viņam ir nodarīts.

Par materiālo kaitējumu

192 Prasītājs apgalvo, ka viņam ir nodarīts materiālais kaitējums, kas ietver nesaņemto atalgojumu, viņam aizejot no darba invaliditātes dēļ, kas viņam tika piešķirta sakarā ar slimību, kura, kā viņš apgalvoja, ierosinot procesu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, bija arodslimība.

193 Tomēr ir jāatgādina, ka Civildienesta tiesas kompetencē nav lemt par cēloņsakarību starp ierēdņa dienesta nosacījumiem un apgalvoto slimību. Noteikumu par apdrošināšanu 19. pantā ir paredzēts, ka lēmumu, atzīstot slimību par arodslimību, pieņem iecelējinstītūcija, pamatojoties uz iestādes norīkotā (-o) ārsta (-u) secinājumiem, un, ja ierēdnis to pieprasa, konsultējoties ar ārstu komisiju, kas minēta šo noteikumu 23. pantā. Noteikumu par

apdrošināšanu 12. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, ja nelaimes gadījuma vai arodslimības rezultātā ierēdnis cieš no vispārējas pastāvīgas invaliditātes, viņam tiek izmaksāts vienreizējais maksājums, kas paredzēts Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunktā, proti, vienreizējs maksājums astoņu ierēdņa gada pamatalgu apmērā, kas tiek aprēķinātas, pamatojoties uz ikmēneša algām, kādas saņemtas 12 mēnešus pirms nelaimes gadījuma.

- ¹⁹⁴ Tādējādi sistēma, kāda izstrādāta Civildienesta noteikumu 73. panta piemērošanai, paredz kompensāciju vienreizēja maksājuma veidā, ja ir noticis nelaimes gadījums, vai arodslimības gadījumā, un attiecīgajai personai nav jāpierāda nekāds iestādes izdarītais pārkāpums. Judikatūrā ir precizēts, ka ierēdnis var prasīt papildu kompensāciju tikai tādā gadījumā, ja kompensācija, kādu paredz apdrošināšanas noteikumi, nav pietiekama, lai atlīdzinātu nodarīto kaitējumu (šajā sakarā skat. Tiesas 1986. gada 8. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 169/83 un 136/84 *Leussink* u.c./Komisija, *Recueil*, 2801. lpp., 13. punkts, un 1999. gada 9. septembra spriedumu lietā C-257/98 P *Lucaccioni*/Komisija, *Recueil*, I-5251. lpp., 22. punkts; iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Lucaccioni*/Komisija, 74. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 15. decembra spriedumu lietā T-300/97 *Latino*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-259. lpp., un *Recueil*, II-1263. lpp., 95. punkts).
- ¹⁹⁵ No iepriekš minētā izriet, ka prasītāja prasījumi par materiālā kaitējuma, kas viņam it kā ticis nodarīts, iegūstot arodslimību un tās rezultātā piešķirot invaliditāti, atlīdzību ir noraidāmi.
- ¹⁹⁶ Šo secinājumu nevar apstrīdēt ar apstākli, saskaņā ar kuru prasītājs atteicies no procesa, kuru viņš bija ierosinājis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu. Šāda atteikšanās nevar ietekmēt tādas tiesību normas piemērošanu, saskaņā ar kuru slimību par arodslimību var atzīt tikai iecelējinstūcija.

Par morālo kaitējumu

- 197 Prasītājs apgalvo, ka Komisijas izdarīto pārkāpumu dēļ viņam ticis nodarīts morālais kaitējums, kas it īpaši ietver viņa profesionālā goda aizskārums un reputācijas graušānu, kā arī hronisku viņa veselības pasliktināšanos.
- 198 Vispirms ir jāatgādina, ka procedūras, kas ir paredzēta Civildienesta noteikumu 73. panta piemērošanai, mērķis ir vienreizēja maksājuma veidā atlīdzināt arodslimības rezultātā nodarīto materiālo un morālo kaitējumu.
- 199 No iepriekš minētā izriet, ka arī prasītāja prasījumi par morālā kaitējuma, kas viņam ticis nodarīts, iegūstot arodslimību un tās rezultātā piešķirot invaliditāti, atlīdzību ir noraidāmi.
- 200 It īpaši jāatzīmē, ka kaitējums, kāds tika nodarīts, Komisijai neievērojot pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses, atkārtoti ieceļot prasītāju amatā Parīzē, kā tika minēts šī sprieduma 163. punktā, nevar izraisīt atbildību par zaudējumu atlīdzību šajā lietā esošās prasības sakarā ar atbildību ietvaros. Faktiski ir jāuzskata, ka šāda pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neievērošana kā tāda varēja prasītājā izraisīt vienīgi stresu vai satraukumu un tādējādi veicināt vai palielināt kaitējumu, kas ir saistīts ar viņa slimību. Tāpēc Civildienesta noteikumu 73. pantā paredzētajai procedūrai principā būtu jābūt procedūrai, kas varētu nodrošināt šāda veida kaitējuma atlīdzināšanu.

- 201 Turpretim, pēc prasītāja domām, viņam nodarīts morālais kaitējums, kas izpaužas kā viņa goda aizskaršana un reputācijas graušana, nav saistīts ar viņa slimību un tāpēc nevar tikt atlīdzināts ar vienreizēju maksājumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu.
- 202 Līdz ar to ir jāizvērtē, cik patiens ir šāda veida morālais kaitējums, kas, pēc prasītāja domām, viņam nodarīts.
- 203 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka publicitāte, kāda tika īstenota pēc tam, kad *OLAF* uzsāka izmeklēšanu, lika domāt, ka prasītājs tiek turēts aizdomās par līdzdalību nelikumībās un krāpšanā, attiecībā uz ko tika veikta izmeklēšana. Tā kā vairākos rakstos, kas parādījās Francijas presē un kuros tika pieminēts tieši prasītājs, viņa pārcelšana citā amatā bija atspoguļota saistībā minēto izmeklēšanu, bet vispārīgākā kontekstā — arī saistībā ar aizdomām par krāpšanu *Maison de l'Europe d'Avignon et de Vaucluse* ietvaros, tika aizskarts prasītāja profesionālais gods un kaitēta reputācija ne tikai iestādes ietvaros, bet arī daudz plašāk — sabiedrības apziņā. Šo kaitējumu nenovērsa nedz Komisijas paziņojums par prasītājam piemērotā drošības pasākuma atcelšanu, nedz arī atbalsts, kuru 2003. gada 17. jūnija preses konferencē izteica Komisijas oficiālais pārstāvis.
- 204 Līdz ar to Civildienesta tiesai ir jāizvērtē, vai pastāv cēloņsakarība starp konstatētajiem dienesta pārkāpumiem un šāda veida morālo kaitējumu, kāds ticis nodarīts prasītājam.

3. Par cēloņsakarību

- 205 Lai atzītu cēloņsakarības pastāvēšanu, prasītājam ir jāpierāda tieša un nepārprotama saikne starp attiecīgās iestādes izdarīto pārkāpumu un apgalvoto kaitējumu (Pirmās instances tiesas 1999. gada 28. septembra spriedums lietā T-140/97 *Hautem/EIB*, *Recueil FP*, I-A-171. lpp., un *Recueil*, II-897. lpp., 85. punkts).
- 206 Šajā gadījumā publicitāte, kādu Komisija izvēlējās nodrošināt prasītāja pārceļšanai citā amatā Briselē, it īpaši publicējot 2002. gada 21. novembra paziņojumu preseī, ne tikai palīdzēja ikvienam samērā labi informētam žurnālistam identificēt prasītāju, bet arī vedināja domāt, ka prasītājs ir iesaistīts nelikumībās, attiecībā uz kurām tiek veikta izmeklēšana. Šādas iniciatīvas tiešas un paredzamas sekas bija publikācijas Francijas presē, it īpaši rakstā laikrakstā *Le Monde*, par to, ka prasītājs tiek turēts aizdomās par krāpšanu, tādējādi aizskarot prasītāja godu un kaitējot reputācijai un līdz ar to nodarot lielāku kaitējumu, kāds nenovēršami tiktu nodarīts ierēdnim, attiecībā uz kuru *OLAF* veic izmeklēšanu. Kaitējumu, kas tika nodarīts, aizskarot prasītāja godu un kaitējot viņa reputācijai, Komisija nenovērsa. It īpaši jāatzīmē, ka Komisija atteicās *OLAF* veiktās izmeklēšanas galīgajam ziņojumam, kas attaisnoja prasītāju attiecībā uz apgalvojumiem, kuru dēļ tika uzsākta izmeklēšana, nodrošināt tādu pašu publicitāti, kādu tā izvēlējās nodrošināt attiecīgās personas pārceļšanai citā amatā, kad tika uzsākta izmeklēšana. Līdz ar to pastāv tieša un nepārprotama cēloņsakarība starp iestādes izdarītajiem dienesta pārkāpumiem, kas tika konstatēti šī sprieduma 183. punktā, un tāda morālā kaitējuma nodarīšanu prasītājam, kas izpaužas kā viņa goda aizskaršana un reputācijas graušana.
- 207 Līdz ar to Komisijai ir jāsamaksā prasītājam atlīdzība, lai kompensētu tāda veida morālo kaitējumu, kāds tika nodarīts Civildienesta tiesas konstatēto dienesta pārkāpumu rezultātā. Ņemot vērā šīs lietas apstākļus, Civildienesta tiesa šo kompensāciju objektīvi novērtē EUR 15 000 apmērā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 208 Kā Civildienesta tiesa atzinusi tās 2006. gada 26. aprīļa spriedumā lietā F-16/05 *Falcione*/Komisija (Krājums-CDL, I-A-1-3. lpp. un II-A-1-7. lpp., 77.–86. punkts), kamēr nav stājies spēkā Civildienesta tiesas Reglaments un it īpaši noteikumi par tiesāšanās izdevumiem, ir jāpiemēro tikai Pirmās instances tiesas Reglaments.
- 209 Saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 3. punkta pirmo daļu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala, ar nosacījumu, ka atbilstoši šī reglamenta 88. pantam tiesvedībā, kurā puses ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 210 Tā kā šajā gadījumā prasība tikusi daļēji atbalstīta, lietas apstākļi būtu taisnīgi novērtēti, nospiežot, ka Komisija papildus saviem izdevumiem sedz divas trešdaļas no prasītāja norādītajiem tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

CIVILDIENESTA TIESA (trešā palāta)

nospriež:

- 1) **piespriest Eiropas Kopienu Komisijai samaksāt Žirodi kungam atlīdzību EUR 15 000 apmērā par viņam nodarīto morālo kaitējumu, kas izpaužas kā viņa reputācijas graušana un goda aizskaršana;**
- 2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**
- 3) **Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina divas trešdaļas no Žirodi kunga norādītajiem tiesāšanās izdevumiem;**
- 4) **Žirodi kungs sedz vienu trešdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem.**

Mahoney

Kanninen

Gervasoni

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 2. maijā.

Sekretāre
W. Hakenberg

Priekšsēdētājs
P. Mahoney

Saturis

Atbilstošās tiesību normas	II-A-1 - 659
A — Noteikumi, kas attiecas uz izmeklēšanu krāpšanas apkarošanas jomā. ...	II-A-1 - 659
B — Noteikumi par apdrošināšanu pret arodslimību risku	II-A-1 - 661
C — Noteikumi par invaliditātes pensijām	II-A-1 - 663
D — Civildiensta noteikumu vispārīgie noteikumi.....	II-A-1 - 663
Prāvas rašanās fakti.....	II-A-1 - 664
Process un lietas dalībnieku prasījumi	II-A-1 - 672
Juridiskais pamatojums.....	II-A-1 - 675
A — Par pieņemamību	II-A-1 - 675
1. Par pienācīgi īstenotas pirmstiesas procedūras neesamību	II-A-1 - 675
a) Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 675
b) Civildiensta tiesas vērtējums	II-A-1 - 676
2. Par intereses celt prasību neesamību	II-A-1 - 677
a) Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 677
b) Civildiensta tiesas vērtējums	II-A-1 - 678
3. Par prasības priekšlaicīgo raksturu	II-A-1 - 678
a) Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 678
b) Civildiensta tiesas vērtējums	II-A-1 - 679
B — Par lūgumu apturēt tiesvedību	II-A-1 - 680
1. Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 680

2.	Civildienesta tiesas vērtējums	II-A-1 - 680
C —	Par lietas būtību.....	II-A-1 - 681
1.	Par pārkāpumiem, kas tiek pārmesti Komisijai	II-A-1 - 681
a)	Par trešo pamatu, kas ir balstīts uz tiesiskā pamatojuma neesamību pret prasītāja izvirzītajiem iebildumiem un prasītāja augstākstāvošās vadības izdarītajiem pārkāpumiem	II-A-1 - 681
	Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 681
	Civildienesta tiesas vērtējums	II-A-1 - 683
—	Par informācijas nodošanu “OLAF”.....	II-A-1 - 683
—	Par novērotajām nepilnībām Komisijas iekšējās komunikācijas sistēmā	II-A-1 - 686
b)	Par pirmo pamatu, kurš ir pamatots ar nelikumīgu un nepamatotu lēmumu par pārcelšanu citā amatā Briselē.....	II-A-1 - 688
	Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 688
	Civildienesta tiesas vērtējums	II-A-1 - 692
—	Par iebildumu, kas ir pamatots ar lēmuma par pārcelšanu amatā Briselē nepietiekamu pamatojumu.....	II-A-1 - 692
—	Par iebildumiem, kas ir pamatoti ar dienesta interešu, samērīguma principa un nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumiem	II-A-1 - 695
—	Par iebildumu, kas ir pamatots ar pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neizpildi, atkārtoti ieceļot prasītāju amatā Parīzē.....	II-A-1 - 699
c)	Par otro pamatu, kas ir pamatots ar izmeklēšanas konfidencialitātes neievērošanu	II-A-1 - 700
	Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 700
	Civildienesta tiesas vērtējums	II-A-1 - 701
—	Par iemesliem, kas ir pamatoti ar pienākuma nodrošināt “OLAF” veiktās izmeklēšanas konfidencialitāti neievērošanu, neatbilstošu publicitāti prasītāja pārcelšanai citā amatā un pienākuma ņemt vērā ierēdņa intereses neievērošanu brīdī, kad tika saņemts “OLAF” veiktās izmeklēšanas galīgais ziņojums	II-A-1 - 702

— Par iebildumu, kas ir pamatots ar apmelojošiem un godu aizskarošiem komentāriem.....	II-A-1 - 708
d) Civildienesta tiesas secinājumi par Komisijas izdarīto pārkāpumu.....	II-A-1 - 709
2. Par nodarīto kaitējumu.....	II-A-1 - 709
a) Lietas dalībnieku argumenti.....	II-A-1 - 709
b) Civildienesta tiesas vērtējums.....	II-A-1 - 711
Par materiālo kaitējumu.....	II-A-1 - 711
Par morālo kaitējumu.....	II-A-1 - 713
3. Par cēloņsakarību.....	II-A-1 - 715
Par tiesāšanās izdevumiem.....	II-A-1 - 716